

Στης Καραντίνας... τον καιρό

Συλλογικό Έργο

ISBN: 9786180020380

Συλλογικό Έργο

Υπεύθυνη για τον συντονισμό της δράσης:
Κοντοπούλου Φωτεινή

Η φιλολογική επιμέλεια έγινε από την
καθηγήτρια φιλολογο Δημητροπούλου Ελένη,
πτυχιούχο πανεπιστημίου Αθηνών.

Η εικαστική επιμέλεια έγινε από την
Αλεξάνδρα Χαϊδή, νηπιαγωγό και γραφίστρια.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος σελ. 5

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Αικατερίνη Καρακούτα - Το μαγεμένο φίλτρο	σελ. 6
Λένα Αντωνίου & Μαρίνα Αϊβαζίδου - Οι τρεις νεράιδες και ο κορωνοϊός	σελ. 10
Ανθή Δημητρούλη - Ένας αόρατος εχθρός	σελ. 14
Νίκη Σκουτέρη - Ο τρανούλης, ο τρανός ο κορωνοϊός	σελ. 18
Στάμου Ιωάννα - Το σεντούκι του γέροντα	σελ. 22
Κατσαφάρου Μαρία - Με τον κορωνοϊό σε κρίση	σελ. 26

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Αντωνία Κωνιού - Το ταξίδι του κορωνοϊού	σελ. 30
Κοντοπούλου Φωτεινή - Ο ιός και το μωρό	σελ. 32
Γεωργία Παπαθανασίου - Ο κορωνοϊός	σελ. 34
Ανθή Δημητρούλη - Ένα μικρόβιο τρομερό	σελ. 36

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ- ΔΙΑΔΡΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Αντωνία Κωνιού - Διαδραστικά παιχνίδια	σελ. 37
Αικατερίνη Καρακούτα - Μικρόβιο, μικρόβιο, είσαι εδώ;	σελ. 38
Αικατερίνη Καρακούτα - Με σαπούνι και νερό τα μικρόβια νικώ	σελ. 38
Αλεξάνδρα Χαϊδή - Παιχνίδι Μνήμης	σελ. 39

Πρόλογος

*Που πήγαν όλοι;
Παράξενη άνοιξη
Άδειοι δρόμοι...
(χαϊκού)*

Είμαστε μια ομάδα νηπιαγωγών, που τον καιρό της καραντίνας και της απειλής του κορωνοϊού, αποφασίσαμε να συνεργαστούμε και να δημιουργήσουμε ένα συλλογικό έργο, που αποτελείται από παραμύθια, ποιήματα, δραστηριότητες και παιχνίδια με θέμα τον κορωνοϊό.

Στόχος μας είναι να βοηθήσουμε τα παιδιά να γνωρίσουν, να καταλάβουν και να αντιμετωπίσουν τη νέα αυτή κατάσταση της πανδημίας, όπως και να κατευνάσουμε τον φόβο, την ανασφάλεια και το άγχος που τους προκαλεί, με τον πλέον κατάλληλο γι αυτά τρόπο, το παραμύθι και το παιχνίδι. Επιθυμούμε να λύσουμε τις απορίες τους, να διασκεδάσουμε τους φόβους τους και να τους προσφέρουμε υποστήριξη. Ακόμη, να δώσουμε ένα εργαλείο στους γονείς, που βρέθηκαν ξαφνικά σε μια νέα πραγματικότητα, και μαζί με όλα τα άλλα, έχουν τα παιδιά όλη μέρα στο σπίτι αναστατωμένα και πρέπει να βρίσκουν τρόπους να τα απασχολούν δημιουργικά.

Το αντίδοτο σε όλο αυτό που ζούμε είναι να παραμείνουμε αισιόδοξοι και δημιουργικοί. Αυτό το μήνυμα θέλουμε να περάσουμε μ' αυτό το βιβλίο. **ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΠΙΤΙ** λοιπόν και δημιουργούμε, διαβάζουμε, κατασκευάζουμε, παίζουμε, αισιοδοξούμε και δεν σταματάμε να ονειρευόμαστε. Γιατί “πάντα μετά από την καταιγίδα, βγαίνει ο ήλιος”

Καλή Ανάγνωση!

Αικατερίνη Καρακούτα

Ονομάζομαι Αικατερίνη Καρακούτα, γεννήθηκα στη Θεσσαλονίκη και είμαι πτυχιούχος του τμήματος Επιστημών Εκπαίδευσης και Αγωγής στην Προσχολική ηλικία του Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης. Έχω εξειδίκευση στην ειδική αγωγή, την εκπαιδευτική ρομποτική και τη δημιουργική γραφή. Έχω συμμετάσχει με εισηγήσεις σε συνέδρια.

Εκτός από την εργασία μου ως νηπιαγωγός σε παιδικούς σταθμούς, έχω συνεργαστεί με τοπικούς φορείς, σχολεία και ιδιώτες, πραγματοποιώντας project εκπαιδευτικών προγραμμάτων και εμπύχωσης ομάδων (θεατρικού παιχνιδιού, υγιεινής διατροφής, δημιουργικής γραφής και φιλαναγνωσίας).

Τα τελευταία χρόνια εργάζομαι ως εμπυχωτρία δημιουργικής γραφής σε δημοτικά σχολεία, σε συνεργασία με Συλλόγους Γονέων και Κηδεμόνων. Παράλληλα αρθρογραφώ σε εκπαιδευτικά blogs και είμαι δημιουργός της Βιβλιοπαρέας εν δράσει, μιας σελίδας για την προώθηση της φιλαναγνωσίας.

Το μαγεμένο φίλτρο

Μύθι μύθι μύθι παραμύθι θα αρχινήσει...

Μια φορά και ένα καιρό σε μία χώρα μακρινή ζούσε ο Βασιλιάς Ελεήμων μαζί με τη βασίλισσα Ερατώ. Ο βασιλιάς ήταν δίκαιος και φρόντιζε για την ευημερία όσων ζούσαν στο βασίλειο του. Γι' αυτό όλοι οι κάτοικοι τον αγαπούσαν και τον εκτιμούσαν. Ο βασιλιάς και η βασίλισσα απέκτησαν μία κόρη που την ονόμασαν Ηλιοστάλακτη. Η βασιλοπούλα γέμισε με χαρά και ευτυχία τους γονείς της.

Λίγες μέρες μετά την γέννηση της κόρης του ο βασιλιάς επισκέπτηκε το σοφό γέροντα που έμενε στο δάσος και ήξερε τα μελλούμενα. Ο βασιλιάς τον θεωρούσε προστάτη του βασιλείου καθώς πολλές φορές με τις συμβουλές του τον είχε βοηθήσει να σώσει το βασίλειο του από διάφορους κινδύνους.

Ο σοφός γέροντας είπε:

“Βασιλιά μου πρέπει να φυλάξεις την βασιλοπούλα, γιατί κάτι κακό μπορεί να συμβεί σε εκείνη πρώτα και εξαιτίας της να κινδυνέψει όλο το βασίλειο.”

“Τι πρέπει να κάνω για να την προφυλάξω;”

Ρώτησε ανήσυχος ο Βασιλιάς.

“Ένας κακός μάγος ζήληψε την ευτυχία σου καθώς και όλων των κατοίκων και φτιάχνει ένα φίλτρο για να κάνει κακό. Βρίσκεται μάλιστα μέσα στο παλάτι στο μυστικό δωμάτιο. Σε συμβουλεύω να τον εξορίσεις. Έπειτα, με ένα υγρό που θα σου δώσω θα ραντίσεις όλο το χώρο. Προσοχή μην αγγίξει κανείς τίποτα! Στη συνέχεια θα σφραγίσεις αυτό το δωμάτιο και θα δώσεις εντολή ποτέ κανένας να μη ξαναμπεί.”

Πράγματι ο Βασιλιάς βρήκε τον μάγο, τον εξόρισε και σφράγισε το δωμάτιο αυτό. Όμως αμέλησε να ραντίσει το χώρο με το ειδικό υγρό. Έβγαλε διαταγή κανένας να μην ξαναμπεί σε αυτό το δωμάτιο. Πίστεψε, έτσι, ότι έχει λύσει το πρόβλημα.

Πέρασαν τα χρόνια, ξεχάστηκε το δωμάτιο και ο λόγος που ήταν σφραγισμένο. Η βασιλοπούλα μεγάλωσε. Έγινε μία πολύ όμορφη κοπέλα αλλά και πολύ περίεργη. Εξερευνούσε όλο το βασίλειο και πίστευε ότι γνώριζε τα πάντα. Ή σχεδόν τα πάντα. Το μόνο που δεν γνώριζε ήταν τι είχε μέσα το σφραγισμένο δωμάτιο.

Μία μέρα που ο βασιλιάς και η βασίλισσα έλειπαν ταξίδι αποφάσισε να μπει κρυφά σε αυτό το δωμάτιο. Βρήκε το κλειδί και αντίκρισε με θαυμασμό το αραχνιασμένο δωμάτιο. Ήταν γεμάτο φίλτρα και διάφορα περίεργα μηχανήματα που ποτέ της δεν είχε ξαναδεί. Ενθουσιασμένη μύρισε τα μπουκαλάκια και άγγιξε τα πράγματα. Μετά από αρκετή ώρα έφυγε από το δωμάτιο και δεν είπε σε κανέναν τι είχε ανακαλύψει.

Σε λίγες μέρες η Ηλιοστάλακτη άρχισε να μη νιώθει καλά και έπεσε στο

κρεβάτι άρρωστη. Αμέσως ένας αγγελιοφόρος έφυγε για να ειδοποιήσει το βασιλιά. Όταν επέστρεψε ο βασιλιάς από τον ταξίδι του, ένας ιππότης τον περίμενε στην πόρτα του παλατιού. Τον πληροφόρησε ότι όσοι ζούσαν στο παλάτι και είχαν έρθει σε επαφή με την άρρωστη βασιλοπούλα είχαν αρρωστήσει και εκείνοι βαριά. Μόνο οι ιππότες φαίνεται ότι ήταν προφυλαγμένοι χάρη στις πανοπλίες τους. Γι' αυτό ζήτησαν από τον βασιλιά να μη μπει μέσα στο παλάτι.

Τότε ο Βασιλιάς θυμήθηκε τη συμβουλή του γέροντα. Ήξερε πόση περιέργεια έχει η βασιλοπούλα και κατάλαβε ότι εξαιτίας του κινδύνευαν, επειδή είχε ξεχάσει να ραντίσει το δωμάτιο με το υγρό. Φρόντισε για την ασφάλεια της βασίλισσας και αμέσως επισκέφτηκε το σοφό γέροντα στο δάσος.

“Σοφέ γέροντα πως θα σώσω την κόρη μου αλλά και όσους έχουν αρρωστήσει;” ρώτησε με αγωνία ο βασιλιάς.

“Βασιλιά μου, ευτυχώς υπάρχει λύση αλλά θα χρειαστείς τον πιο θαρραλέο ιππότη. Στο μαγεμένο βουνό στην πιο ψηλή κορφή, εκεί που σχεδόν ακουμπάνε τα σύννεφα υπάρχει μία πηγή. Το νερό της πηγής μπορεί να γιατρέψει την βασιλοπούλα και τους υπόλοιπους αρρώστους. Πρόσεξε όμως! Την πηγή την φυλάει ένας δράκος. Μόνο όποιος ιππότης έχει θάρρος και εξυπνάδα θα ξεγελάσει το δράκο και θα πάρει το νερό που θα τους γιατρέψει όλους. Μάλιστα, όποιος τα καταφέρει θα αποκτήσει μια θέση στη καρδιά της βασιλοπούλας.”

“Σοφέ μου γέροντα αυτή την φορά θα κάνω ακριβώς ό,τι μου πεις. Θέλω να σε ρωτήσω και κάτι ακόμα πολύ σημαντικό. Πες μου σε παρακαλώ πώς θα προφυλάξω όσους δεν έχουν αρρωστήσει;”

“Πολύ σοφή η ερώτησή σου. Χαίρομαι που με ρωτάς. Άκου πολύ προσεκτικά τι θα σου πω. Κανείς υγιής δε θα πλησιάσει στο παλάτι χωρίς πανοπλία αυτούς που είναι άρρωστοι. Όποιος έρθει σε επαφή μαζί τους θα πλύνει καλά τα χέρια του και τα ρούχα του. Σε καμία περίπτωση δε θα αγγίξει τα μάτια, τη μύτη και το στόμα χωρίς να έχει πλύνει τα χέρια του.”

Μια και δυο λοιπόν, ο βασιλιάς διάλεξε τον πρώτο γενναίο ιππότη του και τον έστειλε στην πηγή. Όμως αυτός ο πρώτος ιππότης γύρισε πίσω φοβισμένος και χωρίς το νερό. Τότε ο βασιλιάς έστειλε τον δεύτερο θαρραλέο ιππότη που είχε. Και ο δεύτερος ιππότης γύρισε πίσω χωρίς το νερό. Δε μπόρεσε ούτε εκείνος να αντιμετωπίσει το δράκο. Ο βασιλιάς ήταν προβληματισμένος και απελπισμένος, γιατί έπειτα από όλα αυτά κανείς δεν ήθελε να πάει.

Τότε εμφανίστηκε μπροστά του ένα βοσκός και ζήτησε από το βασιλιά την άδεια να πάει να φέρει τον νερό. Ζήτησε επίσης από τον βασιλιά, αν τα καταφέρει, να του δώσει τη βασιλοπούλα για γυναίκα του. Ο βασιλιάς γέλασε με την πρόταση του βοσκού, γιατί δεν πίστευε ότι ένας βοσκός θα κατάφερνε αυτό που δεν μπόρεσαν οι δυο άλλοι δύο θαρραλέοι ιππότες. Όμως υποσχέθηκε ότι, αν τα καταφέρει, θα του δώσει για γυναίκα του την βασιλοπούλα, με την προϋπόθεση ότι και εκείνη θα τον ήθελε για άντρα της.

Πέρασαν μία μέρα, δύο μέρες και την τρίτη μέρα, όταν όλοι πίστευαν

ότι κάτι κακό είχε συμβεί στο βοσκό, εκείνος εμφανίστηκε με το φλασκί του γεμάτο από το θαυματουργό νερό. Με περηφάνια εξιστόρησε στον βασιλιά το κατόρθωμά του και πως με τη φλογέρα του είχε καταφέρει να κοιμίσει το δράκο και να γεμίσει νερό από την πηγή. Ο ίδιος μάλιστα φορώντας πανοπλία έδωσε το νερό σε όλους όσους ήταν άρρωστοι στο παλάτι για να αποδείξει το θάρρος του. Τελευταία άφησε τη βασιλοπούλα που κοιμόταν στο κρεβάτι της. Την ξύπνησε απαλά και έσταξε μερικές σταγόνες από το μαγικό νερό στα χείλη της. Η Ηλιοστάλακτη μετά από λίγο συνήλθε, άνοιξε τα μάτια της και μόλις αντίκρισε τον νέο τον ερωτεύτηκε.

Οι δύο νέοι έζησαν ευτυχισμένοι μαζί για πολλά χρόνια και εξερεύνησαν μαζί όλο τον κόσμο χάρη στην συγκρατημένη πια περιέργεια της βασιλοπούλας και το θάρρος του νέου πρίγκιπα.

Λένα Αντωνίου

Ονομάζομαι Λένα Αντωνίου και κατάγομαι από την Αθήνα, όπου και γεννήθηκα το 1986. Είμαι απόφοιτος του τμήματος «Εκπαίδευσης και Αγωγής στην Προσχολική Ηλικία» του Ε.Κ.Π.Α. Επιπλέον έχω παρακολουθήσει ετήσια σεμινάρια Ειδικής Αγωγής. Κατά το παρελθόν ως μέλος πολιτιστικών συλλόγων έχω επιμεληθεί, σκηνοθετήσει και παρουσιάσει μια σειρά από κλασικές θεατρικές παραστάσεις («Όρνιθες», «Και του στραβού το δίκιο», «Εδώ παππούς, εκεί παππούς, πού είναι ο παππούς;» κ.ά).

Έχω δεκαετή υπηρεσία σε ιδιωτικούς παιδικούς σταθμούς ενώ από τη σχολική χρονιά 2019-2020 εργάζομαι ως αναπληρώτρια νηπιαγωγός στο 3ο Νηπιαγωγείο Ελευσίνας. Αγαπημένη μου ασχολία είναι η δημιουργία φανταστικών διδακτικών ιστοριών (γραπτών, animation, θεατρικών) τόσο με τους μαθητές μου όσο και με τα παιδάκια μου στο σπίτι, αφού αυτά αποτελούν πηγές έμπνευσης και ιδεών.

Μαρίνα Αϊβαζίδου

Ονομάζομαι Αϊβαζίδου Μαρίνα, κατοικώ στο Χαϊδάρι όπου και γεννήθηκα το 1975. Από το 2004 υπηρετώ με οργανική τοποθέτηση στο 3ο Νηπιαγωγείο Ελευσίνας, όπου και τελώ και καθήκοντα Προϊσταμένης. Είμαι παντρεμένη και μητέρα δύο παιδιών. Αποφοίτησα από το Τμήμα Εκπαίδευσης και Αγωγής στην Προσχολική ηλικία του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών το 1997. Είμαι απόφοιτος του Μεταπτυχιακού Τμήματος Εφαρμοσμένης Στατιστικής του

Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών και διδακτορική φοιτήτρια στο Χαροκόπειο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Μου αρέσει να δημιουργώ και να ασχολούμαι με διαφορετικά είδη τέχνης αλλά πάνω από όλα μου αρέσει να δημιουργώ κήπους.

Οι τρεις Νεραΐδες και ο Κορωνοϊός

Μια φορά κι έναν καιρό πριν από πολλά χρόνια τότε που υπήρχαν ακόμα σκοτεινοί μάγοι και λαμπερές νεραΐδες συνέβη κάτι φοβερό. Στην κορυφή του πιο ψηλού βουνού κρυμμένο πίσω από τα ψηλά έλατα βρισκόταν ένα μικρό σπιτάκι. Ήταν φτιαγμένο με ξύλα και είχε κόκκινη σκεπή και τα παραθυρόφυλλά του είχαν το χρώμα της μαργαρίτας και του ήλου. Για πόρτα του είχε όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου. Μέσα σε αυτό ζούσαν τρεις μικρές νεραϊδούλες. Η Φαμίλι, η Φρένση και η Λίμπερτι.

Η μεγαλύτερη αδερφή, η Φάμιλι ήταν και μαμά και μπαμπάς και αδερφή, ήταν τα πάντα για τις δύο μικρότερες νεραϊδούλες. Η σοφή της οικογένειας όχι μόνο φρόντιζε τις δύο αδερφές της αλλά τις μάθαινε πώς να συμπεριφέρονται, πώς να συγχωρούν, να έχουν υπομονή αλλά και να έχουν χρήσιμα εφόδια στο μέλλον.

Η Φρένση ήταν η μεσαία νεραϊδούλα, η πιο γλυκιά απ' όλες και βρισκόταν πάντα δίπλα στις αδερφές της και στα καλά και στα κακά. Το πιο σημαντικό ήταν ότι τις αγαπούσε τόσο πολύ που δεν την ένοιαζαν οι παραξενιές τους.

Η τρίτη νεραϊδούλα η Λίμπερτι ήταν η μικρότερη και η πιο αντιδραστική, Ονειρευόταν πολύ συχνά ότι πετούσε στο γαλάζιο ουρανό και έκανε ό,τι ήθελε. Δεν γνώριζε από όρια και περιορισμούς. Πολλές φορές έλεγε στις αδερφές της, ότι ακόμα και αν οι άνθρωποι καάψουν όλα τα λουλούδια, δεν θα μπορέσουν να εμποδίσουν να έρθει η Άνοιξη!

Οι τρεις νεραϊδούλες ζούσαν ευτυχισμένες στο μικρό τους σπιτάκι, όπου κανείς δεν μπορούσε να τις βρει. Κάθε βράδυ έβγαιναν από το σπιτάκι τους και πετούσαν πάνω από χωριά, πόλεις, χώρες μακρινές και με τη μαγική τους χρυσόσκονη μοίραζαν στους ανθρώπους τις μαγικές τους δυνάμεις. Η Φάμιλι τους έδινε τη δύναμη της οικογένειας, της αγάπης, της υπομονής και της συγχώρεσης. Η Φρένσι τους μοίραζε τη δύναμη της φιλίας και η Λίμπερτι τους μοίραζε τη δύναμη της ελευθερίας, να ονειροπολούν και να δημιουργούν. Για πολλά χρόνια όλα κυλούσαν ήρεμα και οι τρεις νεραϊδούλες ζούσαν ευτυχισμένες στο μικρό τους σπιτάκι και κάθε βράδυ πήγαιναν στους ανθρώπους και μοίραζαν απλόχερα όλα τα καλά.

Μακριά από εκεί σε ένα σκοτεινό δάσος κρυμμένο πίσω από τις φυλλωσιές των δέντρων βρισκόταν ένας τεράστιος πύργος. Οι τοίχοι του ήταν βαμμένοι μαύροι, τα παραθυρόφυλλά του ήταν χαλασμένα και η πόρτα του καφέ με μια αράχνη για πόμολο. Εκεί μέσα ζούσε ο φοβερός και τρομερός μάγος Ίλνες. Οι μαγικές του δυνάμεις τον βοηθούσαν να πραγματοποιήσει κάθε του επιθυμία εκτός από μια. Ήθελε να βρει τις νεραϊδούλες, να τις φυλακίσει και να εξουσιάζει όλο τον κόσμο αυτός. Για χρόνια έψαχνε να τις βρει χωρίς να το καταφέρει. Ώσπου μια μέρα δημιούργησε ένα τόσο δα μικρό πλασματάκι που αν και μικρό, ήταν παντοδύναμο. Το μικρό πλασματάκι μόλις είδε τον μάγο Ίλνες γέλασε δυνατά και του είπε: «Στις διαταγές σας αφέντη». Ο μάγος ήξερε ότι με αυτό το μικρό πλασματάκι θα μπορούσε να νικήσει και να φυλακίσει μια για πάντα τις τρεις νεραϊδούλες. Όταν του είπε το σχέδιο του, το μικρό πλασματάκι του είπε: «Μάλιστα αφέντη αλλά

πριν το κάνω, θέλω να μου φέρεις μια κορώνα να φορέσω, γιατί σε λίγο εγώ θα είμαι ο βασιλιάς όλων». Έτσι ο μάγος του έφτιαξε μια μικρή κορώνα. Από σήμερα το όνομά σου θα είναι ΚΟΡΩΝΟΙΟΣ και θα είσαι αυτός που θα με βοηθήσει να κατακτήσω όλο τον κόσμο.

Έτσι ξεκίνησε το σχέδιο του ο μάγος. Ο Κορωνοϊός ήταν τόσο μικροσκοπικός που δεν φαινόταν εύκολα, μόνο η κορώνα γυάλιζε και φαινόταν σαν μια μικρή πυγολαμπίδα μέσα στο σκοτάδι. Αυτό όμως που τον έκανε ανίκητο ήταν η μαγική δύναμη της κορώνας του που τον έκανε να πολλαπλασιάζεται πολύ γρήγορα. Από όπου περνούσε αφήνε πίσω του και άλλους μικρότερους Κορωνοϊούς. Στόχος του ήταν να βρει τις τρεις νεραϊδούλες.

Δεν άργησε πολύ σε μια μέρα το είχε καταφέρει. Βρήκε το μικρό τους σπιτάκι και περίμενε πότε θα γυρίσουν για να τις πιάσει. Εκείνη τη μέρα γύρισε πρώτη στο σπίτι η Λίμπερτι και σκέφτηκε να ετοιμάσει μια έκπληξη στις αδερφές της. Όταν όμως μπήκε στο σπιτάκι τους, κάτι ένιωσε ξαφνικά. Όλο της το κορμί πάγωσε, τα φτερά της σταμάτησαν να πετούν, έπεσε στο πάτωμα και μια άσχημη μυρωδιά μπήκε στα ρουθούνια της. Ένιωσε το λαιμό της να καίγεται, άρχισε να βήχει, να βήχει τόσο δυνατά που στο τέλος λιποθύμησε. Ο μικρός Κορωνοϊός είχε μπει μέσα της και την είχε αποδυναμώσει - ή μάλλον έτσι νόμιζε... Περίμενε να κάνει ακριβώς το ίδιο και στις αδερφές της. Το ίδιο έγινε και με τη Φρένσι. Οι δυο νεραϊδούλες ήταν λιπόθυμες και στο πάτωμα. Η Τρίτη νεραίδα δεν έλεγε να φανεί. Περίμενε πολλές ώρες, μέρες, μήνες αλλά η Φάμιλι δεν είχε επιστρέψει σπίτι της.

Ο Κορωνοϊός βαρέθηκε και αποφάσισε να γυρίσει στον Μάγο Ίλνες να του παραδώσει τις δυο νεραίδες. Όπως και έγινε. Αυτός όμως θύμωσε που δεν είχε και τις τρεις, αλλά σκέφτηκε ότι μια μόνη της δεν θα μπορούσε να τους νικήσει. Έτσι, έστειλε τον Κορωνοϊό σε όλα τα χωριά, τις πόλεις, τις χώρες για να τους φοβίσει. Οποιον έβλεπε ο Κορωνοϊός, έκανε ότι και στις νεραϊδούλες. Έτσι μικροσκοπικός που ήταν, έμπαινε εύκολα στις μύτες, στο στόμα των ανθρώπων και τους έκανε να βήχουν πολύ δυνατά. Κάποιοι δεν άντεχαν τον βήχα και λιποθυμούσαν, κάποιοι πιο δυνατοί συνέχιζαν να βήχουν και να βήχουν για μέρες. Σε πολύ λίγο χρόνο ο Κορωνοϊός είχε μπει σε πολλούς ανθρώπους.

Οι άνθρωποι δεν ήξεραν τι να κάνουν και πώς να το αντιμετωπίσουν όλο αυτό. Οι νεραϊδούλες δεν ήταν εκεί να τους δώσουν τις μαγικές τους δυνάμεις. Έτσι ο Κορωνοϊός νικούσε και οι άνθρωποι έχαναν τη μάχη. Οι άνθρωποι σταμάτησαν να βγαίνουν από τα σπίτια τους, να πηγαίνουν στις δουλειές τους, να κάνουν ταξίδια, να ονειρεύονται, ξέχασαν τους φίλους τους και κλειδώθηκαν μέσα και φοβόντουσαν να βγουν έξω για να μην πάθουν ότι και οι υπόλοιποι.

Εκεί που όλοι είχαν χάσει την ελπίδα τους εμφανίστηκε η Τρίτη νεραϊδούλα η Φάμιλη. Η πιο σοφή απ' όλες που είχε γλυτώσει κατά τύχη, γιατί ένα μικρό σκιουράκι είχε δει τι έκανε ο Κορωνοϊός στις αδερφές της και την είχε προειδοποιήσει. Περίμενε λοιπόν υπομονετικά μέσα στο δάσος, καταστρώνοντας σχέδια για να πάρει πίσω τις αδερφές της και να νικήσουν τον Κορωνοϊό.

Η στιγμή είχε έρθει, η Φάμιλη με όλες της τις δυνάμεις είχε βρει τρόπο να νικήσει τον Κορωνοϊό. Σύμμαχοι της ήταν οι άνθρωποι. Πήγε στο πρώτο χωριό που βρήκε και είπε σε όλους τους ανθρώπους να μείνουν μέσα στα σπίτια τους όσο περισσότερο μπορούσαν. Το μήνυμά της διαδόθηκε και στο υπόλοιπο κόσμο

από άκρη σε άκρη της γης. Όλος ο κόσμος φώναζε δυνατά: «ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΠΙΤΙ!».

Ο Κορωνοϊός δεν έβρισκε πια ανθρώπους να αποδυναμώσει και έτσι σιγά σιγά σταμάτησε να πολλαπλασιάζεται. Η Φάμιλη αποφάσισε να διώξει μια για πάντα τον Κορωνοϊό. Έδωσε στους ανθρώπους ειδικές στολές, μάσκες που κάλυπταν τη μύτη τους και το στόμα και γάντια, μπλούζες και παντελόνια ώστε να μην μπορεί να μπει ο Κορωνοϊός από πουθενά. Με οδηγό τους τη Φάμιλη, που τους ένωνε σε κάθε δυσκολία και με όπλα τους τον ψεκάστηρα στα χέρια οι άνθρωποι άρχισαν να ψεκάζουν όλους τους δρόμους, τα σπίτια, τα αμάξια τα πάντα με το μαγικό νερό της Φάμιλη. Από όπου

περνούσαν τα μικρά πλασματάκια που είχε αφήσει ο Κορωνοϊός, διαλύονταν. Μετά από μήνες έφτασαν στον πύργο του Μάγου Ίλνες που ήταν κρυμμένος ο Κορωνοϊός. Ψέκασαν όλο τον Πύργο και τότε ο Κορωνοϊός έπαθε αυτό ακριβώς που έκανε και στους ανθρώπους. Άρχισε να βήχει, να βήχει τόσο δυνατά που έπεσε η κορώνα από το κεφάλι και χωρίς αυτήν ήταν αδύναμος. Τον έπιασε η νεραϊδούλα και τον έβαλε σε ένα μικρό σπιτάκι που είχε φτιάξει γι αυτόν.

«Εδώ θα είναι το μικρό σου βασίλειο κύριε Κορωνοϊέ! Από εκεί θα μας βλέπεις όλους αλλά δεν θα μπορείς να μας πειράξεις ξανά.»

Η Φάμιλη φώναξε τον μάγο Ίλνες και του είπε να ελευθερώσει τις αδερφές της γιατί θα έκανε το ίδιο και σε εκείνον. Ο Μάγος ήξερε ότι η Φάμιλη είχε αποκτήσει δυνάμεις που ούτε αυτός φανταζόταν, δυνάμεις που της είχαν μεταφέρει οι άνθρωποι και η σούπερ ηρωική ομάδα της. Έτσι ελευθέρωσε τις δυο νεραϊδες. Η Φρένσι και η Λίμπερτι εξαντλημένες αλλά χαρούμενες γιατί τα είχαν καταφέρει άνοιξαν τα φτερά τους, πέταξαν ψηλά και μετέφεραν το χαρμόσυνο νέο σε όλο τον κόσμο.

«Νικήσαμε τον Κορωνοϊό, βγείτε όλοι από τα σπίτια σας, ταξιδέψτε, χορέψτε, τραγουδήστε, παίξτε, δείτε τους φίλους σας. Είστε ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ!!!»

Από τότε οι άνθρωποι και οι τρεις νεραϊδούλες ζούνε ήρεμα. Η υγεία, το πολυτιμότερο αγαθό, και η ελευθερία δόθηκε ξανά σε όλους τους ανθρώπους και έζησαν αυτοί καλά και εμείς πολύ καλύτερα.

Ανθή Δημητρούλη

Ονομάζομαι Ανθή Δημητρούλη, είμαι Νηπιαγωγός και Δασκάλα, με Μετεκπαίδευση στο Μαράσλειο διδασκαλείο.

Γεννήθηκα, μεγάλωσα και ζω στην Αθήνα. Είμαι παντρεμένη και έχω δύο κόρες. Γράφω ποιήματα, παραμύθια, θεατρικά έργα, διηγήματα και ιστορίες για παιδιά και μεγάλους. Πολλά από αυτά έχουν δημοσιευτεί κατά καιρούς από γνωστά εκπαιδευτικά περιοδικά (Σύγχρονο Νηπιαγωγείο, Παράθυρο στην Εκπαίδευση), κάποια μελοποιήθηκαν κι έγιναν παιδικά τραγούδια (τα χρώματα, το αμπέλι). Εργάζομαι ως Νηπιαγωγός, και το απολαμβάνω, στο 9ο Νηπιαγωγείο Άνω Λιοσίων.

Ένας αόρατος εχθρός

Κάποτε υπήρχε ένας όμορφος πλανήτης, εκεί στην άκρη του χρυσού γαλαξία, με σμαραγδένια βουνά και γαλάζιες θάλασσες, γεμάτος φως, με πολλά χρώματα και αρώματα. Με κήπους γεμάτους πολύχρωμα και ευωδιαστά λουλούδια.

Και τα βράδια, έβγαινε ένα σοκολατένιο φεγγάρι, που γέμιζε γλύκα όποιον το κοιτούσε. Τα όντα που τον κατοικούσαν, ζούσαν μια απολαυστική ζωή μα δεν το ήξεραν. Όταν δεν έχεις γνωρίσει το άσχημο, πώς να αντιληφθείς και να εκτιμήσεις το ωραίο; Όταν δεν έχεις γνωρίσει το φόβο, την αγωνία, την θλίψη, πώς να καταλάβεις την ευτυχία; Όταν κάτι σου δίνεται απλόχερα, πώς να σκεφτείς ότι μπορεί κάποια στιγμή να το χάσεις;

Έτσι λοιπόν, και στον πλανήτη αυτόν, Γαλήνη τον έλεγαν, κανείς δεν εκτιμούσε την ομορφιά της ζωής του. Γκρίνιαζαν και τσακώνονταν για ασήμαντα πράγματα.

Όσπου μια μέρα, ένας καινούργιος κάτοικος εμφανίστηκε, ύπουλος και κακός. Κανείς δεν τον κατάλαβε στην αρχή, γιατί ήταν τόσο μικρός που σχεδόν δεν φαινόταν. Ήρθε από πολύ μακριά, κανείς δεν ξέρει από που, μα έφερε μεγάλη αναστάτωση στη ζωή της Γαλήνης.

Αρχικά άρχισαν πολλοί να νιώθουν κάτι να τους γαργαλάει τον λαιμό. Ύστερα τους έπιανε βήχας και πυρετός. Κι όσοι αρρώσταιναν πιο βαριά δεν μπορούσαν να αναπνεύσουν. Πήγαινε από τον έναν στον άλλο καθώς χαιρετιούνταν ή μιλούσαν, κωνόταν σε μύτες, σε αυτιά, σε μάτια, όπου έβρισκε ευκαιρία!

Μέχρι να καταλάβουν ότι κάποιος αόρατος εχθρός τους απειλούσε, τα νοσοκομεία γέμισαν αρρώστους. Τότε αποφάσισαν να κλείσουν τα σχολεία, τους παιδότοπους, τις παιδικές χαρές και όλα τα μαγαζιά και να κλειστούν όλοι μέσα στα σπίτια τους για να μην συναντηθούν με τον αόρατο εχθρό. Επίσης, έπλεναν συχνά και καλά τα χέρια τους, δεν αγκαλιάζονταν και δεν φιλούσαν ο ένας τον άλλον.

Το σύνθημά τους ήταν **“ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΠΙΤΙ”**.

Στην αρχή, ένιωσαν δυστυχισμένοι από τον αναγκαστικό αυτόν εγκλεισμό. Τους έλειπαν όλα αυτά που είχαν πριν και δεν εκτιμούσαν, και ένιωσαν ποια είναι η πραγματική θλίψη.

Μετά όμως, βρήκαν να κάνουν πράγματα πολλά, μέσα στο σπίτι, που πριν δεν είχαν σκεφτεί πως μπορούν. Διάβασαν βιβλία, παραμύθια, ιστορίες και έγραψαν και πολλές καινούργιες!

Τα πιο ωραία παραμύθια γράφτηκαν τότε.

Ζωγράρισαν ωραίες ζωγραφιές, με τα υπέροχα χρώματα που είχε ο πλανήτης τους!

Οι πιο ωραίοι πίνακες δημιουργήθηκαν τότε.

Έγραψαν ποιήματα και τραγούδια και τραγουδούσαν και χόρευαν και διασκέδαζαν με αυτά, όσο ποτέ άλλοτε!

Τα πιο ωραία τραγούδια γράφτηκαν τότε.

Από πράγματα που πριν πετούσαν, κουτιά, ρολά, τενεκεδάκια, έφτιαξαν τις πιο ωραίες χειροτεχνίες και κατασκευές και στόλισαν τα σπίτια τους.

Οι πιο ωραίες κατασκευές φτιάχτηκαν τότε.

Θαύμασαν αυτά που δημιούργησαν με την φαντασία τους με αντικείμενα που πετούσαν ως σκουπίδια. Και τα σκουπίδια λιγόστεψαν, και ο αέρας καθάρισε, αφού δεν κυκλοφορούσαν πια αυτοκίνητα, και η φύση ηρέμησε και έλαμπε τώρα καθαρή και γαληνεμένη. Φρόντισαν τα σπίτια τους, τα καθάρισαν, τα έβαψαν κι έγιναν ακόμα πιο όμορφα. Μα πιο σημαντικό είναι ότι φρόντισαν την ψυχή τους.

Η κάθε οικογένεια, μοιράστηκε σκέψεις, φόβους και συναισθήματα. Μίλησαν, έπαιξαν, γέλασαν, έκλαψαν. Λύθηκαν παρεξηγήσεις, ήρθαν πιο κοντά ο ένας στον άλλον. Αγαπήθηκαν πιο πολύ και κατάλαβαν τα σημαντικά της ζωής. Όλα αυτά που είχαν και απολάμβαναν, πριν την εμφάνιση του εχθρού, και δεν τα εκτιμούσαν. Αναλογίστηκαν πόσο όμορφη είναι η ζωή και την χαλούσαν με ανούσιες παρεξηγήσεις και γκρίνιες. Πόσο σημαντικά τους φαίνονταν τώρα τα απλά πράγματα!

Μια βόλτα στους λουλουδιασμένους δρόμους της Γαλήνης, ένα χάδι από το κύμα της θάλασσας! Ένα βλέμμα στο σοκολατένιο φεγγάρι! Αχ, να έφευγε μόνο ο αόρατος εχθρός και όλα πια θα ήταν διαφορετικά! Να είχαν τη ζωή τους πίσω και θα ένιωθαν ευτυχισμένοι και τυχεροί! “Ας μείνουμε σπίτι, για λίγο, μέχρι να φύγει” φώναξαν από τα μπαλκόνια τους.

Κι έτσι έγινε. Ο κακός και ανεπιθύμητος κάτοικος, βαρέθηκε να τριγυρνά μόνος στους άδειους δρόμους. Δεν έβρισκε κανέναν πια να κωθεί μέσα του και να τον αρρωστήσει. Κι αφού τίποτα πια δεν τον διασκέδαζε ΕΦΥΓΕ ΜΑΚΡΙΑ!!! Έτσι όπως είχε ξαφνικά έρθει.

Και βγήκε πάλι το σοκολατένιο φεγγάρι, και δειλά -δειλά άνοιξαν οι πόρτες και βγήκαν όλοι έξω. Άνοιξαν και τα σχολειά και οι παιδικές χαρές και τα μαγαζιά. Άνοιξαν και οι αγκαλιές κι έκλεισαν μέσα αγαπημένους που είχαν καιρό να αγκαλιάσουν, και πήραν όλοι την ζωή τους πίσω, μα τώρα όλα ήταν διαφορετικά.

Είχαν καταλάβει πια ότι ευτυχία είναι αυτό που ζεις καθημερινά, ο ήλιος, η θάλασσα, ο φίλος, το σχολειό, η δουλειά. Ευτυχία είναι να απολαμβάνεις όλα αυτά που έχεις, κάθε μέρα. Ευτυχία είναι η ίδια η ζωή. Κι από τότε ζούνε όλοι στ' αλήθεια ευτυχισμένοι!!!

Νίκη Σκουτέρη

Ονομάζομαι Σκουτέρη Νίκη έχω αποφοιτήσει από το Παιδαγωγικό τμήμα Νηπιαγωγών του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης, με μεταπτυχιακό από το Πανεπιστήμιο Δυτικής Αττικής (*Master of Science in Management of Educational Organisations*). Έχω μεταεκπαιδευτεί στις Επιστήμες της Αγωγής (Μαράσλειο Διδασκαλείο) του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Είμαι διορισμένη στη δημόσια εκπαίδευση από το 2003.

Είμαι διορισμένη στη δημόσια εκπαίδευση από το 2003.

Έχω γράψει παραμύθια e – book τα οποία είναι δημοσιευμένα στο *easy writer*. Το παραμύθι μου, ο Ρεξούλης ο Τραγανούλης έχει πάρει το Α' Βραβείο Κέφαλος στην κατηγορία Παραμύθι 2018 και το Β' Βραβείο Εικονογράφησης Βιβλίου. Έχω πάρει επίσης βραβεία κι επαίνους και τιμητικές διακρίσεις από πολλούς Πανελλήνιους και Παγκόσμιους Λογοτεχνικούς διαγωνισμούς. Ποιήματα και κείμενά μου έχουν δημοσιευτεί στο blog του *Tabula Rasa*, στο λογοτεχνικό βήμα την εφημερίδα των λογοτεχνών, στο περιοδικό Κέφαλος, σε λογοτεχνικά ημερολόγια του Κέφαλου και του *vinlio net*, στο λογοτεχνικό φύλλο της Υπερρεαλιστικής Ομάδας Θεσσαλονίκης, στην επανέκδοση της Φιλολογικής Πρωτοχρονιάς 2020 ενώ είμαι εγγεγραμμένη στην ηλεκτρονική εγκυκλοπαίδεια των Σύγχρονων Ελλήνων Λογοτεχνών του Περιοδικού Κέφαλος. Διατηρώ δύο ιστολόγια:

Λογογραφήματα, πολυταξιδέματα, μπαλονομπερδέματα:

<https://balonakia.blogspot.com/>

Φατσούλες όμορφες στο Προδημοτικό

<https://fatsules.blogspot.com/>

Ο Τρανούλης, ο Τρανός ο Κορωνοϊός

Πάνω στον πλανήτη Γη γεννήθηκε ένα μικροσκοπικό ιο-τερατάκι που η μαμά του κι ο μπαμπάς του το καμάρωναν πολύ. Ήταν ζωηρούλης, ζαβολιάρης, κλαψιάρης κι απαιτητικός. Όλο φαγητό ζήτηγε από τους γονείς του, διότι πείναγε συνεχώς και βόλτες έξω από το σπίτι επιθυμούσε. Το κλάμα του και οι φωνές του ήταν απερίγραπτα.

«Δεν μπορώ άλλο εδώ μέσα πια. Θέλω βόλτα πολύ μακριά. Νιώθω δυνατός εγώ, κοιτάξτε τα άκρα μου τα γερά, δε με σταματάει τίποτα πια» έλεγε ο Τρανούλης.

«Θα καθείς παιδί μου», του φώναζε η μαμά του.

«Χαζός δεν είμαι εγώ, θέλω να κάνω τον γύρο της γης και πάλι εδώ στην Κίνα να ξανά έρθω. Αφήστε με καλοί μου γονείς» έλεγε το ιοτερατάκι κλαίγοντας κάθε φορά γοερά για να το λυπηθούν η μαμά κι ο μπαμπάς του.

Έτσι, οι γονείς του ένα πρωινό του έδωσαν για δώρο γενεθλίων μία κορώνα. Τον βάφτισαν κιόλας, τον είπαν Κορωνοϊό Τρανούλη Τρανό. Άνοιξε την πόρτα του σπιτιού ο μικρός ιός ο Τρανούλης ο Κορωνοϊός, αποχαιρέτησε αποφασιστικά μαμά και μπαμπά και χάθηκε στη στροφή του δρόμου.

Πω πω τι έβλεπε από ψηλά, σπίτια και παιδιά, νέους και γέρους όλους μια ζωγραφιά. Αρχισε τις ζαβολιές, πήγε στα παιδιά και τα τσίμπαγε στην μύτη και στα μάτια, χωνόταν στα ρουθούνια του μπαμπά, έμπαινε μέσα στο στόμα του παππού και της γιαγιάς που γέλαγαν με τα παιδιά. Είδε μάλιστα ότι ήταν πολύ ωραία να τους αγκαλιάζει κι όλους. Έκανε πολλές ζαβολιές και πέρναγε καλά. Μα όσο ο Κορωνοϊός ο Τρανούλης πείραζε τον κόσμο συνέβη κάτι τραγικό και φοβερό. Τα παιδάκια εμφάνισαν πυρετό, οι μαμάδες και οι μπαμπάδες έβηχαν συνεχώς ενώ οι γιαγιάδες και οι παππούδες μέσα στα νοσοκομεία βρέθηκαν και οι γιατροί να τρέχουν από εδώ κι από εκεί έξω φρενών.

Και τότε συνέβη και κάτι μαγικό. Όσο αρρώσταιναν οι άνθρωποι τόσο μεγάλωνε η κορώνα του Τρανούλη και γινόταν κάθε φορά όλο και πιο δυνατός. Βαρέθηκε την Κίνα, ταξίδεψε στην Ιταλία και η χαρά του ήταν απερίγραπτη όταν είδε τον εαυτό του να φιγουράρει σε εφημερίδες και στην τηλεόραση. Όλοι μίλαγαν γι' αυτόν, μα τι εξωφρενικό, συμβούλευαν τον κόσμο να κρυφτεί από αυτόν.

Πείσμωνσε ο Τρανούλης, ήθελε να προλάβει να παίξει και να γελάσει με τα καμώματά του κι έτσι στρώθηκε σε παιχνίδι τρελό με την Ιταλία και την Ισπανία, την Αγγλία, την Αμερική και την Γερμανία. Είχε γίνει τώρα πολύ-πολύ δυνατός και πιο ξακουστός κι από Τρανούλης έγινε Τρανός. Από το πολύ παιχνίδι είχε φουσκώσει ακόμα περισσότερο η κοιλιά του αλλά κάτω δεν το έβαζε. Ήδη τον φοβόντουσαν και είχανε κρυφτεί, πείναγε κιόλας, πόσο να έμενε εκεί; Το κακό είχε ήδη συμβεί, αρρώστησαν πάρα πολλοί.

Αποφάσισε να ταξιδέψει στην Ελλάδα με τα πολλά νησιά της και τα

όμορφα βουνά της. Μυστήριο πράγμα όμως, όλοι είχαν εξαφανιστεί. Γύρναγε από εδώ, γύρναγε από εκεί. Του έλειπαν τα παιδάκια, που είχαν κρυφτεί; Κουρασμένος από τα πολλά κιλά του και το βάρος της κορώνας του, διότι κι αυτή είχε μεγαλώσει, κάθισε για να ξεκουραστεί, να σκεφθεί και να οργανωθεί. Ας έστηνε λίγο αυτί, ας άφηνε τα μάτια του ανοικτά να δει τι είχε συμβεί. Κι αυτό έκανε.

Είδε τους ανθρώπους να φοράνε μάσκες, γάντια μπλέ μωβ κι άσπρα και τα παιδάκια με σαπούνια κι αντισηπτικά . Πώς να έπαιζε μαζί τους πια; Βρήκε κάποιους και τους γαργάλησε στη μύτη, αρρώστησαν αμέσως και τα παιδιά κρύφθηκαν ακόμα περισσότερο. Οι μέρες πέρναγαν κι όσο κι αν τους πείραζε την μύτη τους δεν έφθανε, τα χέρια τους δεν έπιανε, τα αυτιά τους δεν τα προλάβαινε και τα μάτια τους τον κοίταζαν τόσο τρομαγμένα που έτρεχαν αμέσως με αντισηπτικό, σαπούνι και οινόπνευμα, πλενόntonτουσαν και απολυμαινόντουσαν από πάνω μέχρι κάτω. Δύσκολα τα ελληνόπουλα και οι γονείς τους αλλά και οι γιαγιάδες και οι παππούληδες πολλοί δυνατοί.

Κι όχι μόνο αυτό! Στις εφημερίδες τώρα πια και στα περιοδικά, στην τηλεόραση και στις παρέες όλοι κορόιδευαν τον Κορωνοϊό τον Τρανό που δεν μπορούσε να τους κάνει κακό. Βγήκανε μάλιστα κι όλα τα παιδιά στα μπαλκόνια τους, τον κοίταζαν και γέλαγαν μαζί του. Διότι είχε χάσει κιλά, τα χέρια του δεν ήταν πια δυνατά, η κορώνα του πήγαινε δεξιά κι αριστερά, τα πόδια του ήταν βαριά, δεν μπορούσε να περπατήσει γρήγορα, η ανάσα του κουρασμένη κι αργή. Και το πιο φριχτό; Ούτε να πετάξει δεν μπορούσε πια. Και τα παιδιά του τραγουδούσαν φωναχτά:

*“Κορωνοϊέ Κορωνοϊέ άταχτε μα και κακέ
με μας τα ελληνάκια μην τα βάζεις.*

*Έχουμε σαπούνι κι αντισηπτικό,
καλούς γιατρούς, γάργαρα καθαρό νερό.
Φύγε αμέσως από εδώ!*

*Τους παππούδες μην πειράζεις
τις γιαγιάδες μην τρομάζεις.*

*Έχουμε γονείς δυνατούς
έξυπνους και στοργικούς.*

*Φύγε από την χώρα μας
μα κι από την γη αμέσως.*

*Κακούς δεν θέλουμε εδώ
είμαστε καλοσυνάτοι,*

*Με σαπούνι και μαντήλια
καθαρό αέρα, μπόλικά φρούτα
τρεφόμεστε σωστά.*

Γι’ αυτό σήκω και φύγε μακριά!”

Κι όσο τα παιδιά γέλαγαν μαζί του τόσο ο Κορωνοϊός ο Τρανός γινότανε Τρανούλης και στο τέλος -ούλης. Τον συνέλαβαν μάλιστα οι γιατροί και τον έβαλαν σε μία γυάλα να τον φυλακίσουν εκεί, να μην πειράξει ξανά κανέναν πάνω στη γη.

Και τα παιδάκια ευτυχισμένα γέμισαν πάρκα και αυλές, σχολεία και παιδικές χαρές. Η μαμά καμάρωνε πια κι ο μπαμπάς συνέχισε τη δουλειά. Μα το πιο ωραίο από όλα ήταν που τις Κυριακές τους περίμενε η γιαγιά με τον παππού για καλό μεζέ στο σπίτι τους, γλυκά και πολλά παραμύθια, στοργικές αγκαλιές κι αμέτρητα φιλιά.

Κι έζησαν οι άνθρωποι ευτυχισμένοι κι ο Κορωνοϊός ο Τρανός μέσα σ’ ένα βάζο μουτρωμένος και λιγνός, από Τρανός έγινε Τρανούλης μικρούλης – ούλης, εντελώς μικροσκοπικούλης.

Ιωάννα Στάμου

Ονομάζομαι Στάμου Ιωάννα και έχω γεννηθεί στην Αθήνα και κατοικώ στο Χαϊδάρι. Τελείωσα το Παιδαγωγικό Τμήμα Νηπιαγωγών της Αθήνας. Εργάστηκα για 5 χρόνια στην ιδιωτική εκπαίδευση και τα τελευταία 20 χρόνια εργάζομαι σε δημόσιο νηπιαγωγείο του Αιγάλεω. Αγαπώ τις ξένες γλώσσες, τη μουσική, τις τέχνες.

Έχω συμμετάσχει σε πολλές επιμορφώσεις στο χώρο της εκπαίδευσης και έχω παρακολουθήσει σεμινάρια ειδικής αγωγής και σεμινάρια στις ΤΠΕ.

Μου αρέσει να δημιουργώ και να συνεργάζομαι με συναδέλφους. Μαζί με την Φωτεινή Κοντοπούλου έχουμε γράψει το βιβλίο: “Κυκλοφορώντας με τον Κυκλοφορούλη”

Το σεντούκι του γέροντα

Μία φορά και έναν καιρό σε ένα μακρινό τόπο ήταν μία καστροπολιτεία κλεισμένη και αποκομμένη από τον υπόλοιπο κόσμο. Ο βασιλιάς τους ήταν πολύ αγαπητός σε όλους και φρόντιζε τον λαό του. Όλοι εκεί ζούσαν καλά, διασκέδαζαν και περνούσαν τη ζωή αγαπημένοι και ευτυχισμένοι... ώσπου μία μέρα ήρθε ένας περίεργος γέροντας κρατώντας ένα σεντούκι. Ζήτησε από τον άρχοντα της πολιτείας να τον φιλοξενήσει μερικές μέρες και ταυτόχρονα να του φυλάξει το σεντούκι του, γιατί μέσα σε αυτό είχε έναν ανεκτίμητο θησαυρό, που δεν έπρεπε να τον δει κανείς! Ο βασιλιάς, που εκτός των άλλων ήταν και φιλόξενος δέχτηκε και έτσι ο παράξενος γέροντας στο παλάτι βρήκε ένα ασφαλές καταφύγιο.

Τα νέα διαδόθηκαν γρήγορα στην καστροπολιτεία, όλοι έμαθαν για τον περίεργο αυτό επισκέπτη και το σεντούκι του με το θησαυρό. Όλοι θέλησαν να δούνε το θησαυρό, άλλωστε δεν είχαν δει ποτέ στην ζωή τους θησαυρό. Γνώριζαν βέβαια ότι αυτό ήταν αδύνατο, αλλά η περιέργεια τους ήταν τόσο μεγάλη ώστε δημιουργήθηκε μια ομάδα με τα πιο γενναία παλικάρια της χώρας με σκοπό τους να ανακαλύψουν τι είδους θησαυρό περιείχε το σεντούκι και να ενημερώσουν και τους υπόλοιπους.

Πραγματικά, μόλις νύχτωσε και με πολύ μεγάλη προσοχή, επισκέφτηκαν το δωμάτιο που φυλασσόταν το σεντούκι, το κοίταξαν προσεκτικά και όταν είδαν ότι ήταν κλειδωμένο με ένα λουκέτο, χρησιμοποιώντας τα εργαλεία, που είχαν πάρει μαζί τους, το έσπασαν και το άνοιξαν. Ο θόρυβος, που αυτό έκανε, τους τρόμαξε, αλλά δεν τους πτόησε και έτσι το σεντούκι άνοιξε. Μια λάμψη ξεπετάχτηκε μέσα από αυτό, μια λάμψη που τους τύφλωσε για λίγο, όμως όταν η επίδρασή της πέρασε, διαπίστωσαν πως μέσα στο σεντούκι υπήρχε μια...χρυσή κορώνα και ένα σημείωμα. Ο πιο γενναίος από αυτούς την πήρε στα χέρια του, την κοίταξε με ευλαβική προσοχή και την έβαλε στο κεφάλι του. Οι υπόλοιποι έκαναν το ίδιο, ένας -ένας με τη σειρά του και την ώρα που πήγαν να την ξαναβάλουν μέσα στο σεντούκι...είδαν το σημείωμα:

*Το θησαυρό του γέροντα,
κανείς να μην αγγίξει,
γιατί με την κατάρα του,
ευθύς θα τον καλύψει!*

Για μια στιγμή τρόμαξαν, αλλά σκέφτηκαν πως το σημείωμα αναφερόταν σε επίδοξους κλέφτες και, εφόσον αυτοί δεν ήταν κλέφτες, αλλά απλά περίεργοι δεν τους αφορούσε. Όπως προσεκτικά είχαν μπει στο δωμάτιο με το σεντούκι, έτσι προσεκτικά αποχώρησαν από αυτό, μόνο που τώρα η ικανοποιημένη περιέργειά τους, τους είχε χαρίσει ένα χαμόγελο στα χείλη. Με αυτό το χαμόγελο αποκοιμήθηκαν, όταν επέστρεψαν στα σπίτια τους, περι-

μένοντας να ξημερώσει για να πουν τα νέα τους και στους υπόλοιπους κατοίκους της πολιτείας τους. Πραγματικά, την επόμενη μέρα πήγαν από σπίτι σε σπίτι και διηγούνταν στους υπόλοιπους τι υπήρχε στο σεντούκι καθώς και το πόσο όμορφα ένιωσαν φορώντας τη χρυσή κορώνα. Όσοι τους άκουσαν, ενθουσιάστηκαν με την τόλμη τους και άρχισαν να τους αγκαλιάζουν και να τους φιλούν, δίνοντάς τους ταυτόχρονα πολλά συγχαρητήρια.

Μετά από λίγες μέρες σύννεφα μαύρα απλώθηκαν πάνω από την καστροπολιτεία. Οι κάτοικοι άρχισαν να αρρωσταίνουν ο ένας μετά τον άλλο. Έβηχαν συνέχεια, είχαν πυρετό και δεν μπορούσαν να αναπνεύσουν καλά. Αρχικά θεώρησαν πως έφταιγε ο καιρός, μέχρι που κάποιος από τα γενναία παλικάρια της νύχτας της αναζήτησης του σεντουκιού, θυμήθηκε το σημάδι και έτρεξε κατευθείαν στο βασιλιά, εξιστορώντας του τα γεγονότα. Ο βασιλιάς θύμωσε με όλα όσα άκουσε, αλλά δεν ήταν ώρα για τιμωρίες, ήταν η ώρα να ανακαλύψουν τι ακριβώς συνέβαινε. Έδωσε διαταγή να του φέρουν το γέροντα για να μάθει την αλήθεια. Πραγματικά ο γέροντας τους την είπε όλη. Τους είπε για την ύπαρξη ενός κακού ιού, του κορωνοϊού, για τη δύναμη που έχει στο να αρρωσταίνει τους ανθρώπους, και για το πόσο εύκολα μεταδίδεται. Τους είπε ακόμα πως οι άνθρωποι από άλλες πολιτείες συνεργάστηκαν και κατάφεραν να του κλέψουν την κορώνα, να την κλείσουν σε ένα σεντούκι και να του το εμπιστευτούν. Η κορώνα είναι η δύναμή του, τους είπε, χωρίς αυτήν δεν μπορεί να κάνει σε κανέναν κακό...όμως τώρα που η κορώνα εμφανίστηκε, ο κορωνοϊός ξαναέγινε δυνατός.

Όλοι έμειναν με το στόμα ανοιχτό, η απερισκεψία της ομάδας των νέων αλλά και η περιέργεια όλων, τους είχε οδηγήσει μπροστά σε αυτή την κατάσταση, που χειρότερη με μέρα με τη μέρα, καθώς αρρώσταιναν ολοένα και περισσότεροι. Τότε ο βασιλιάς κλείστηκε στο δωμάτιο συνεδριάσεως του παλατιού του μαζί με τους συμβούλους του και τον γέροντα, για να αποφασίσουν για τα μέτρα που έπρεπε να παρθούν. Μετά τη λήξη του συμβουλίου, ο βασιλιάς απευθύνθηκε στο λαό του με τρεμάμενη φωνή και τους ανακοίνωσε τις αποφάσεις του:

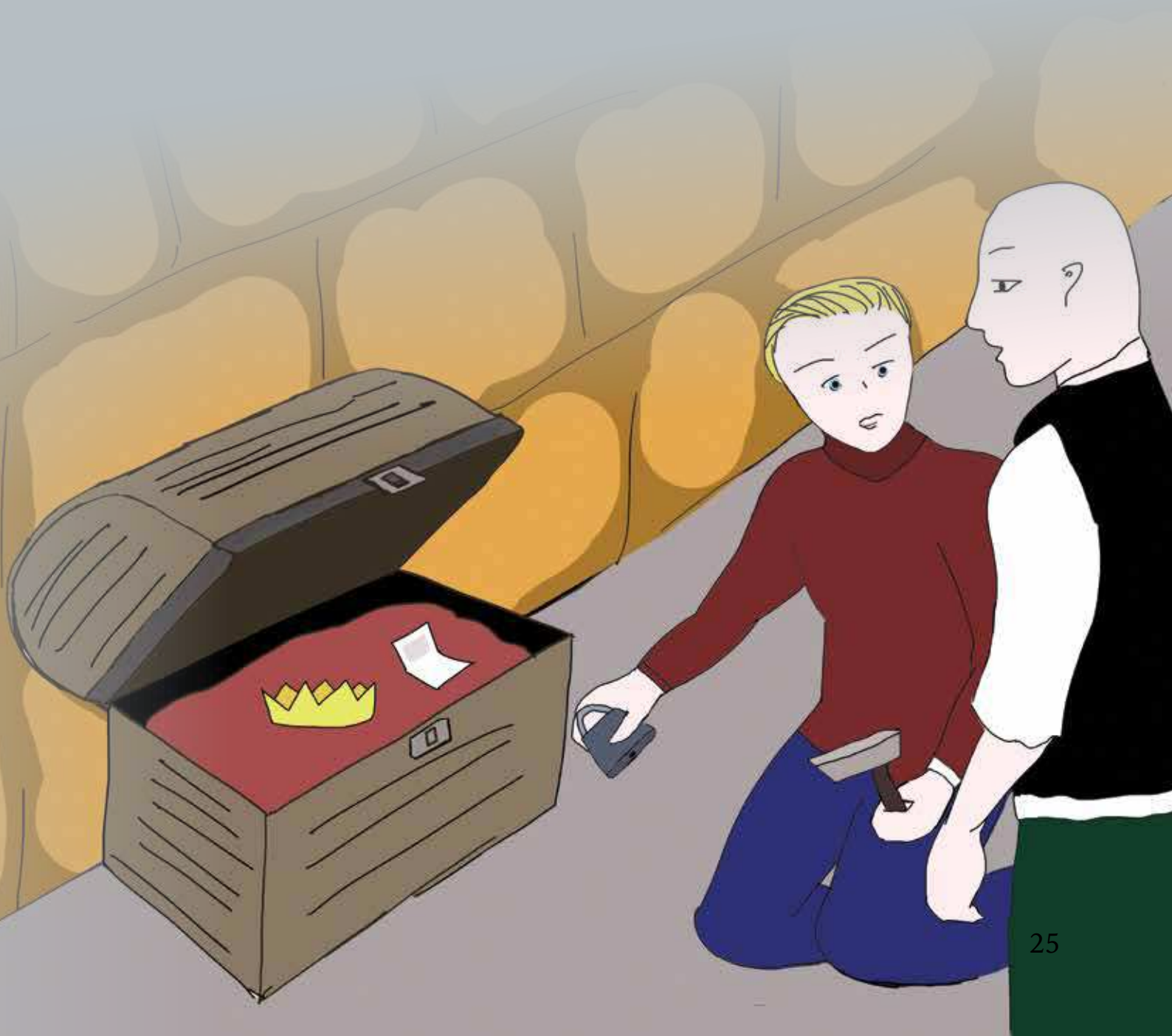
*Από τον κορωνοϊό για να προστατευθείς,
μες στο σπίτι πρέπει να κλειστείς
και τους κανόνες της υγιεινής ν' ακολουθείς.
Τέρμα οι αγκαλιές και τα φιλιά,
τις αποφάσεις να τηρείς του βασιλιά.
Τη θεραπεία με τα φάρμακα να ακολουθείς,
προκειμένου να μπορέσεις να διασωθείς,
και τη μάσκα πάντα να φοράς,
για να προστατέψεις αυτούς, που αγαπάς.*

Στο άκουσμα των αποφάσεων του βασιλιά όλος ο λαός πήγε να αντιδράσει, αλλά τελικά όλοι αποφάσισαν να κάνουν όσα τους προέτρεπε ο βασιλιάς τους.

Η χαρούμενη και ευτυχισμένη καστροπολιτεία είχε μετατραπεί σε μια δυστυχισμένη και άρρωστη καστροπολιτεία. Το μαύρο σύννεφο είχε εγκατασταθεί για τα καλά από πάνω της. Έτσι περνούσε ο καιρός και οι άνθρωποι εφάρμοζαν τις αποφάσεις του βασιλιά τους, ώσπου μια μέρα οι πρώτες ηλιαχτίδες έκαναν την εμφάνισή τους. Το κακό άρχισε να περνάει και η κατάσταση να βελτιώνεται.

Τα γενναία παλικάρια, που εξαιτίας της περιέργειάς τους συνέβη το κακό, αποφάσισαν να ξαναπάνε στο δωμάτιο, που βρισκόταν το σεντούκι, όχι όμως για να το ανοίξουν αλλά για να το πάρουν μαζί τους και να το πετάξουν. Πράγματι, αφού το πήραν μαζί τους, προχώρησαν ως την άκρη της καστροπολιτείας, στο σημείο που συναντιόταν με τη μεγάλη, βαθιά θάλασσα και το πέταξαν μέσα της. Δεν έφυγαν από κει, παρά μόνο όταν άκουσαν τον δυνατό ήχο που έκανε το σεντούκι πέφτοντας μέσα της.

Ύστερα, πήραν το δρόμο του γυρισμού αγκαλιασμένοι.

Κατσαφάρου Μαρία

Ονομάζομαι Μαρία Κατσαφάρου. Γεννήθηκα και κατοικώ στη Χίο. Υπηρετώ οργανικά σε σχολείο της Χίου όπου και διατελώ καθήκοντα προϊσταμένης. Είμαι παντρεμένη και μητέρα δυο παιδιών.

Αποφοίτησα από το Παιδαγωγικό Τμήμα Νηπιαγωγών του Πανεπιστημίου Πατρών το 1993.

Παρακολούθησα ετήσιες επιμορφώσεις από το Πανεπιστήμιο Αιγαίου στην Ειδική Αγωγή και την

Συμβουλευτική. Έχω καταρτιστεί σε συναφείς με την επιστήμη της παιδαγωγικής από διάφορους Δημόσιους Φορείς και έχω δημοσιεύσεις σε έγκριτα επιστημονικά περιοδικά και ανακοινώσεις σε εθνικά συνέδρια με κριτές. Έχω διδάξει στα δημόσια ΙΕΚ και στα ΠΕΚ, έχω υλοποιήσει πολλές καινοτόμες δράσεις και έχω παρουσιάσει καλές πρακτικές από τις καινοτόμες δράσεις μου, σε επιμορφώσεις που έχουν οργανωθεί από την Σύμβουλο της σχολικής περιφέρειάς μου.

Με τον κορωνοϊό σε κρίση

Μια φορά και έναν καιρό σε μια χώρα μακρινή, φωτεινή και εξωτική ζούσε ένας ιός τόσο μικροσκοπικούλης, άτακτος και ζωηρούλης που ήταν αδύνατον να τον δεις με γυμνό μάτι. Δεν ήταν όμως ένας οποιοσδήποτε ιός είχε κάτι το ιδιαίτερο στο σχήμα. Πάνω στο ολοσφαιρικό κεφάλι του πετάγονταν μικρές κορώνες, ένας βασιλικός ιός με ένα βασιλικό όνομα που ονομάστηκε κορωνοϊός.

Ο Κορωνοϊός ήταν ένας μικρός ζαβολιάρης, του άρεσε τόσο πολύ να παίζει με τις νυχτερίδες, του άρεσε να πετάει μαζί τους όπως οι μάγισσες με το σκουπόξυλο και να κρέμεται από τα πόδια τους, όταν εκείνες ξεκουράζονταν και να κάνει μονόζυγο.

Σιγά σιγά όμως το παιχνίδι με τις νυχτερίδες έγινε τόσο πληκτικό..... Ένωθε τόσο περιορισμένος και στενόχωρος και μέρα με την μέρα όλο και πιο δυστυχισμένος. Μην μπορώντας να αντέξει άλλο τη δυστυχία του έβαλε μπροστά το πονηρό του σχέδιο να ταξιδέψει και να επικρατήσει σε όλο τον πλανήτη.

Με ποιον τρόπο όμως θα γίνονταν αυτό; Η νυχτερίδα φίλη του αγαπούσε το σκοτάδι κι εκείνος έπρεπε με κάθε τρόπο να βγει από κει. Η σπηλιά που ζούσε η νυχτερίδα που τον κουβαλούσε ήταν σκοτεινή και τρομακτική αλλά μερικές φορές έβγαινε από εκεί και πετούσε μαζί της. Του άρεσε να νιώθει τον αέρα, να ανεμίζουν οι πορτοκαλοκόκκινες κορώνες και να ουρλιάζει από χαρά.

Έως τη στιγμή που η νυχτερίδα έπεσε με ορμή πάνω στον κορμό ενός δέντρου και σωριάστηκε στο χώμα δίχως πνοή. Μας πώς έγινε αυτό; Άρχισε να χοροπηδάει πάνω στην νυχτερίδα προσπαθώντας να την ξυπνήσει αλλά τότε κατάλαβε ότι δεν θα ξαναξυπνούσε πια. Ο Κορωνοϊός έκλαιγε, σπάζε γιατί έμεινε μόνος. Τι θα έκανε τώρα;

Νυσταγμένος και ζαλισμένος άκουσε τις χαρούμενες φωνές δυο μικρών παιδιών που έπαιζαν κοντά. Δεν άργησαν να δουν την νεκρή νυχτερίδα, πλησίασαν και την εξέταζαν με περιέργεια. Τότε ήταν η ευκαιρία του .Χωρίς να χάσει χρόνο με ένα μεγάλο άλμα βρέθηκε πάνω στο χέρι του μικρού κοριτσιού. Ναι! Τα είχε καταφέρει. Είχε επιβιώσει και τώρα ξεκινούσαν μεγάλες περιπέτειες για τους ανθρώπους.

Ο Κορωνοϊός δεν ήταν ένα απλό μικρόβιο που βρέθηκε στον οργανισμό του ανθρώπου. Ήταν ένα επικίνδυνο μικρόβιο που κατέστρεφε την λειτουργία των πνευμόνων και της καρδιάς. Στην αρχή οι άνθρωποι δεν είχαν αντιληφθεί τα συμπτώματά του γιατί έμοιαζαν με αυτά της γρίπης. Αρρώσταιναν όμως σοβαρά και σύντομα αρκετοί χρειάζονταν διασωλήνωση στην εντατική και αγωνίζονταν για τη ζωή τους.

Ο ιός ταξίδεψε μέσω των ανθρώπων σε όλο τον κόσμο και ο πλανήτης μας οδηγήθηκε σε πανδημία. Αφού μεταφερόταν τόσο εύκολα από τον έναν στον άλλο και αρρώσταιναν τόσοι πολλοί άνθρωποι έπρεπε να παρθούν άμεσα μέτρα για να προφυλαχθούν.

Βγήκαν και οι ειδικοί και μίλησαν για τη σημασία της ατομικής υγιεινής:

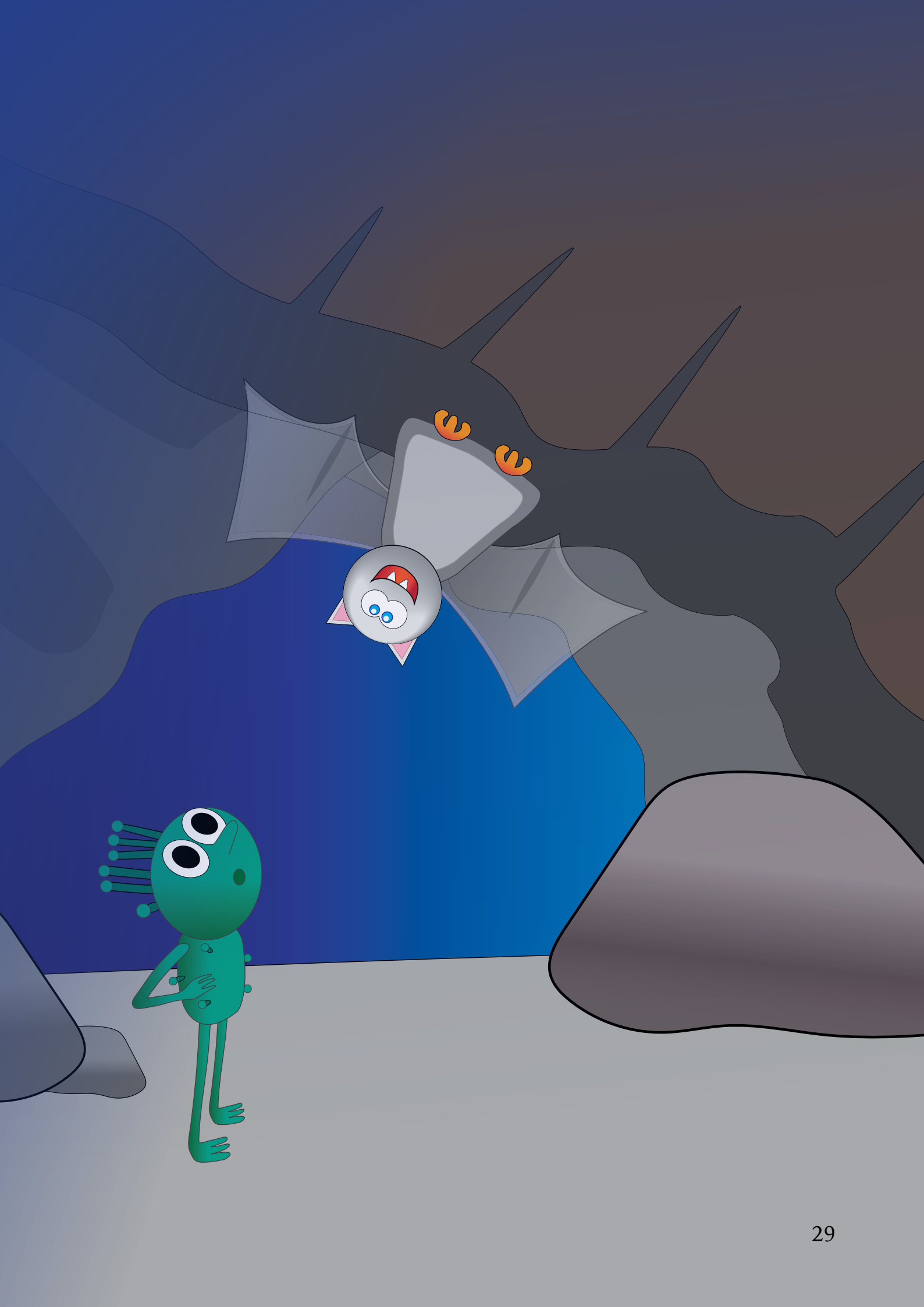
1. Να πλένετε καλά τα χέρια σας.
2. Να μην ακουμπάτε τα χέρια στο πρόσωπό σας.
3. Να φοράτε γάντια και μάσκα.
4. Να πλένετε τα ρούχα πολύ καλά.
5. Να κρατάτε αποστάσεις μεταξύ σας.
6. Να μην αγκαλιάζετε και να μην φιλάει ο ένας τον άλλο.
7. Να απολυμαίνετε τους χώρους προσεκτικά.
8. Και κυρίως να μένετε στο σπίτι για να μην μπορεί ο ιός να μεταφερθεί και σε άλλους ανθρώπους.

Και πράγματι οι άνθρωποι αποφάσισαν να μείνουν στο σπίτι κάτι που δεν άρεσε καθόλου στον κορωνοϊό. Τώρα πώς θα έκανε τα επικίνδυνα παιχνίδια του από τον έναν στον άλλο και πώς θα συνέχιζε να σπέρνει τον πανικό;

Γιατροί, νοσηλευτές, ερευνητές όλοι στην μεγάλη μάχη εναντίον του αόρατου εχθρού. Ένας μεγάλος αγώνας δρόμου ξεκίνησε να βρεθούν φάρμακα που θα καταστείλουν την δράση του και εμβόλια που θα προφυλάξουν τους ανθρώπους ώστε να μην αρρωσταίνουν.

Δεν ήταν λίγοι αυτοί που χάθηκαν αλλά πολλοί περισσότεροι εκείνοι που κέρδισαν τη ζωή και ακόμη περισσότεροι όσοι κατανόησαν ότι στην ζωή αξία έχουν τα απλά καθημερινά πράγματα που μας κάνουν ευτυχισμένους.

Αλήθεια, εσάς αγαπημένα μου παιδιά τι σας κάνει ευτυχισμένα;

Αντωνία Κωνιού

Το όνομά μου είναι Αντωνία Κωνιού και τα τελευταία 15 χρόνια προσφέρω από τη θέση της νηπιαγωγού ένα μεγάλο μέρος των σκέψεων και των συναισθημάτων μου στα μικρά παιδιά. Είμαι απόφοιτος του Παιδαγωγικού Τμήματος Νηπιαγωγών του Πανεπιστημίου Κρήτης, κατέχω πιστοποίηση β επιπέδου ΤΠΕ και μιλώ αγγλικά. Έχω συμμετάσχει με εισηγήσεις σε ημερίδες και συνέδρια της Περιφ/κης Δ/νσης Εκπ/σης, του τμήματος Σχολικών Δραστηριοτήτων, των ΚΠΕ Ανωγείων και Βάμου, του Μ.Φ.Ι.Κ. σε δράσεις του Κοινωνικού Σχολείου του ΥΠΕΠΘ, της Περιφέρειας Κρήτης, και του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου Κύπρου. Με τους μικρούς μου φίλους συναντιόμουν στο Νηπιαγωγείο των Κάτω Ασιτών ένα χωριό στη ρίζα του Ψηλορείτη. Τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο μεγαλώνω τα δίδυμα μωρά μου, οπότε η απόσταση από τους μικρούς μου μαθητές, με κινητοποίησε δημιουργικά για να στείλω στα παιδιά ένα ποιητικό μήνυμα αναφορικά με τη νέα κατάσταση που θα αντιμετώπιζαν. Έτσι προέκυψε και ξεκίνησε το ταξίδι του, το ποίημα του Κορωνοϊού.

Το ταξίδι του Κορωνοϊού

Αντωνία Κωνιού

Με κορώνα τρομερός
εμφανίστηκε ιός,
θέλει κόσμο να γνωρίσει
όλη τη γη να την γυρίσει.

Με όχημα την αγκαλιά,
την παρέα, τα φιλιά,
κίνησε να ταξιδέψει
όλους να τους κυριεύσει.

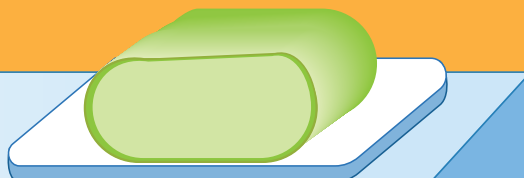
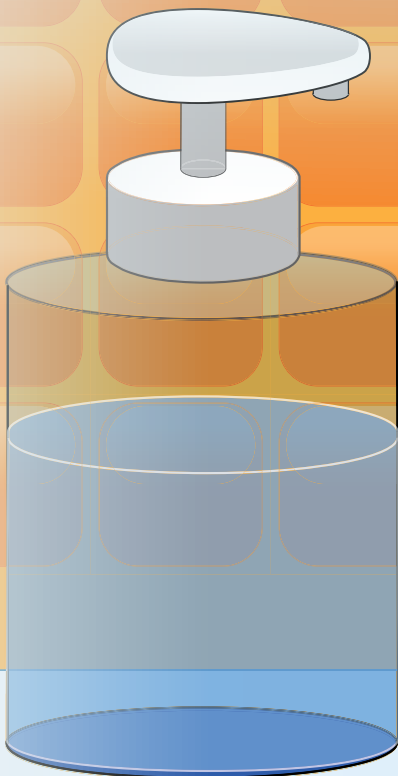
Μες στο σώμα όταν μπει,
το αρρωσταίνει στη στιγμή
φέρνει βήχα στο λεπτό,
ανεβάζει πυρετό.

Μα ο ιός έχει μυστικά,
που κρατούσε αυτός κρυφά,
κι αν στο φως φανερωθούν,
το ταξίδι του χαλούν.

Μα τα μάθαν οι γιατροί
που είναι έξυπνοι πολύ,
“Τάντια μάσκες και σαπούνια
τα φοβάται τρομερά,
τη καθαριότητα την τρέμει,
που είν’ η μισή μας αρχοντιά”.

“Όλοι να μείνετε στο σπίτι”,
είπαν τότε οι γιατροί,
ο ιός παρέα δε θα χει
τη μοναξιά θα βαρεθεί.

Κι όταν εκείνος φύγει
θα ναι ελεύθερα ξανά,
όλοι πιο κοντά θα χουμε έρθει
σε μια μεγάλη αγκαλιά.

Φωτεινή Κοντοπούλου

Ονομάζομαι Κοντοπούλου Ιεροθέου Φωτεινή, γεννήθηκα, κατοικώ και υπηρετώ με οργανική τοποθέτηση σε Νηπιαγωγείο στα Μέγαρα Αττικής όπου και διατελώ καθήκοντα Προϊσταμένης. Είμαι παντρεμένη και μητέρα δύο παιδιών.

Αποφοίτησα από το Παιδαγωγικό Νηπιαγωγών Πάτρας το 1993. Συνέχισα σπουδές στην Νοση-

λευτική του Ε.Ε.Σ στο εθελοντικό τμήμα. Σπούδασα την Ελληνική Νοηματική Γλώσσα. Έχω κάνει σπουδές στην Ψυχοθεραπεία-Συστημική προσέγγιση από τον ΟΚΑΝΑ και το Κέντρο Διερεύνησης και ανθρωπίνων σχέσεων. Ασχολήθηκα με την Μουσειακή Αγωγή από το Ανοικτό Ίδρυμα Εκπαίδευσης. Παρακολούθησα επιμόρφωση στα προγράμματα Αγωγής, Υγείας από την Ιατρική Σχολή Αθηνών και με επιτυχία το Μείζον Πρόγραμμα Επιμόρφωσης. Έχω λάβει εξειδίκευση στην Ειδική Αγωγή και την Συμπεριφοριστική μάθηση, από το Παν. Αιγαίου.

Συμμετέχω σε Καινοτόμες δράσεις, λογοτεχνικούς και μαθητικούς διαγωνισμούς με τους μαθητές μου, καθώς και σε ημερίδες και συνέδρια με πρωτότυπες εργασίες, όπου και έχω λάβει τιμητικές διακρίσεις. Από την ΕΕΠΕΚ έλαβα έπαινο διακεκριμένου μέλους, τον Οκτώβριο του 2019. Τελώ ως αναπληρωματικό μέλος στην Συντονιστική Επιτροπή και στην Παιδαγωγική Ομάδα των δικτύων του ΚΠΕ Στυλίδας από το 2017-20.

Έχω εκδώσει τρία e-book στην βάση του βιβλίου νετ, μόνη μου και συλλογικά.

Ο ιός και το μωρό

Φωτεινή Κοντοπούλου

Τα 'μαθες τα νέα;
Κλαίει το μωρό,
είναι μες την κούνια
κι έχει πυρετό.

Βόλτες εδώ... βόλτες εκεί
Γρίπη άρπαξε πολύ.
Ανέβασε και πυρετό.
Με μιας το πάνε στο γιατρό.

Το εξετάζουν από δω.
Το εξετάζουν από κει.
Βήχει... φτερνίζεται πολύ.
Έχει κορωνοϊό.
Τώρα, Πώς να σας το πω;
Ήθελε λίγη προσοχή.

Σπίτι, αγάπη και στοργή.
Μέσα στο σπίτι να καθίσει
κόσμο να μην αντικρίσει!

Όλη μέρα στην πλατεία
Έξω και στην παραλία.
Το βραδάκι πιτσαρία.
Τι να πω, καλέ κυρία;

Όταν παίρνεις μηνύματα
που θέλουν προσοχή
με δέος τα ασπάζεσαι
χωρίς υποτροπή.

Ειδάλλως θε να τρέχεις,
χωρίς σταματημό.

Σε καραντίνα μπαίνεις,
κρεβάτι μοναχό!
Αυτό είναι δύσκολο πολύ
γρήγορα να ξεπεραστεί.
Όλοι να είμαστε καλά
Όπως και πρώτα, μια χαρά.

Λίγο να σεβαστούμε
και να λογικευτούμε
ώστε να μην θρηνούμε
ούτε και να πενθούμε.

Ας γίνουμε μια αγκαλιά.
Μείνετε στα σπίτια βρε παιδιά!
Λίγο είναι, θα περάσει
ήδη πάει να προσπεράσει.

Γεωργία Παπαθανασίου

Ονομάζομαι Παπαθανασίου Γεωργία είναι απόφοιτος της Σχολής Νηπιαγωγών Καρδίτσας και πτυχιούχος του Τ.Ε.Π.Α.Ε του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (εξομοίωση), ενώ απέκτησα δίπλωμα διετούς μετεκπαίδευσης στο Τμήμα Ειδικής Αγωγής του Δ.Ν.Α. του Ε.Κ.Π.Α. Έχω γνώσεις Γαλλικής Γλώσσας Β' Επιπέδου και είμαι κάτοχος Πιστοποίησης Δεξιοτήτων και Γνώσεων στις Τεχνολογίες Πληροφορίας και Επικοινωνιών - Α και Β Επιπέδου.

Έχω υλοποιήσει Καινοτόμα Εκπαιδευτικά Προγράμματα και έχω συμμετάσχει στην ίδρυση τοπικού δικτύου Περιβαλλοντικής Εκπαίδευσης καθώς και στην οργάνωση εκπαιδευτικών σεμιναρίων και συνεδρίων. Επίσης, έχω συμμετάσχει σε ημερίδες και επιστημονικά συνέδρια. Στο συγγραφικό μου έργο περιλαμβάνονται συμμετοχές σε βιβλία, συλλογικούς τόμους και πρακτικά συνεδρίων. Τα ενδιαφέροντά μου, εκτός των άλλων, εστιάζονται στη συγγραφή έμμετρων ποιημάτων για τις σχολικές γιορτές και τα Προγράμματα Σχολικών Δραστηριοτήτων.

Αποτελώ ιδρυτικό και εκλεγμένο μέλος του Δ.Σ. της Πανελλήνιας Επιστημονικής Ένωσης Νηπιαγωγών για την αξιοποίηση των ΤΠΕ. Εργάζομαι από το 1986 ως Νηπιαγωγός, αρχικά στην ιδιωτική και εν συνεχεία στη δημόσια Εκπαίδευση όπου επί σειρά ετών διατηρώ θέση Προϊσταμένης.

Της κορώνας το παιδί
βασιλιάς έχει στεφθεί!
Απ' τα ξαδέλφια του αυτός
είναι ο πιο κολλητικός!

Ο κορωνοϊός

Γεωργία Παπαθανασίου

Ό,τι ρούχο κι αν φορεί,
το λερώνει στη στιγμή.
Δέρμα έχει λιπαρό
τριχωτό, σιχαμερό!

Όμως όλα τα παιδιά
ξέρουνε πολύ καλά
για την αυτοπροστασία,
δεν χωρά αμφιβολία!

Προφυλάσσουμε καλά
τον παππού και τη γιαγιά,
φίλους, μα και συγγενείς,
μη μας λείπει, ναι, κανείς!

Τα παιδιά, μακριά του παίζουν
και καθόλου δεν τον θέλουν.
Τότε, ψάχνει αφορμή
στην παρέα να χωθεί

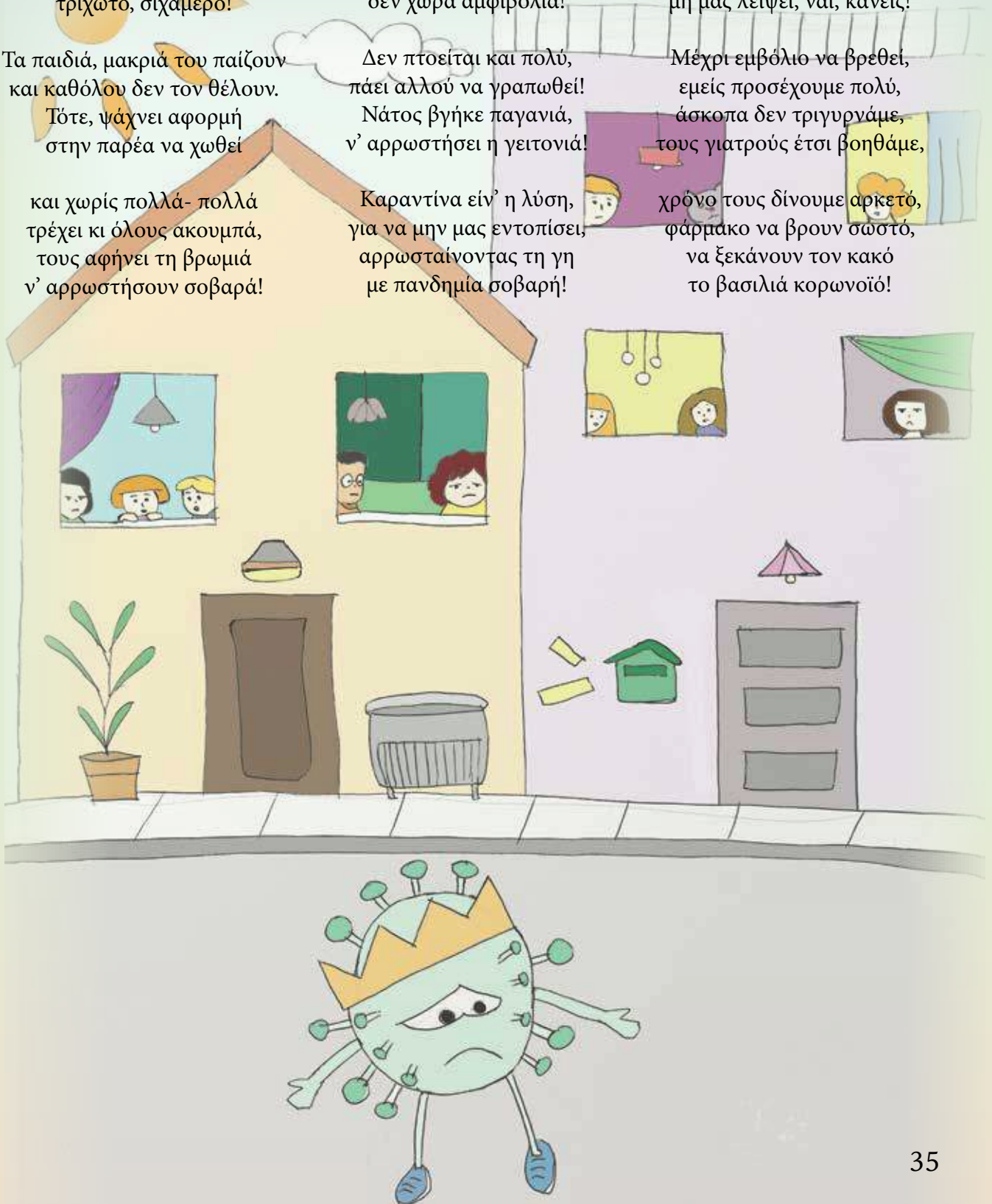
Δεν πτοείται και πολύ,
πάει αλλού να γραπωθεί!
Νάτος βγήκε παγανιά,
ν' αρρωστήσει η γειτονιά!

Μέχρι εμβόλιο να βρεθεί,
εμείς προσέχουμε πολύ,
άσκοπα δεν τριγυρνάμε,
τους γιατρούς έτσι βοηθάμε,

και χωρίς πολλά-πολλά
τρέχει κι όλους ακουμπά,
τους αφήνει τη βρωμιά
ν' αρρωστήσουν σοβαρά!

Καραντίνα είν' η λύση,
για να μην μας εντοπίσει,
αρρωσταίνοντας τη γη
με πανδημία σοβαρή!

Χρόνο τους δίνουμε αρκετό,
φάρμακο να βρουν σωστό,
να ξεκάνουν τον κακό
το βασιλιά κορωνοϊό!

Ένα μικρόβιο τρομερό!

Ανθή Δημητρούλη

Μια φορά κι ένα καιρό
σε μια πόλη ή σ' ένα χωριό
εμφανίστηκε ο Ρόνας Κορόνας,
ένα μικρόβιο τρομερό.
Κι είπε εγώ θα κυβερνήσω,
όλη τη γη θα κατακτήσω.

Όλοι γελάσαν στην αρχή,
δεν του έδωσαν τόση προσοχή!
μα εκείνο με σχέδιο τρομερό,
χωνόταν μες στον πληθυσμό.

Μπήκε στην μύτη του Ντουκός
και φταρνίζοταν συνεχώς
και το μικρόβιο εκτοξευόταν
σε άλλη μύτη χωνόταν

Πήγε στο χέρι της Τζουλιάννα,
ταξίδεψε μ' αεροπλάνα
Το άγγιξε και η Κορίνα
και έφτασε και στην Αθήνα.

Χωρίς ο κόσμος να προλάβει
την γη την είχε καταλάβει.
Με βήχα και με πυρετό,
αρρώστησε άπειρο πληθυσμό.

Οι νέοι και τα παιδιά
το πολεμούσαν δυνατά,
όμως παππούδες και γιαγιάδες
είχαν μεγάλους μελάδες.
Και αρρωσταίνανε πιο βαριά
από τους νέους και τα παιδιά.

Τότε επιστήμονες πολλοί
και βιολόγοι και γιατροί
δώσανε σ' όλους οδηγίες
να μην γυρνάνε στις πλατείες
στα σπίτια όλοι να καθίσουν
τον Ρόνα έξω να τον κλείσουν.

Είπανε και στα παιδιά
να μην πάνε στην παιδική χαρά
γιατί πρέπει να σκεφτούν
τον παππού και την γιαγιά.

Τα χέρια όλοι καλά να πλένουν,
τα πάντα να απολυμαίνουν,
όχι αγκαλιές, όχι φιλιά
την αγάπη τους από μακριά.

Για λίγο όλοι θα κλειστούμε,
από το σπίτι δεν θα βγούμε
κι έτσι ο Ρόνας δεν θα βρει
να μας κολλήσει αφορμή.

Στο σπίτι μέσα θα καθίσω,
θα παίξω και θα ζωγραφίσω
παραμύθια θα διαβάσω,
τη μαμά μου θα χορτάσω
που δεν πάει στη δουλειά,
κι είναι κλειστά και τα σχολειά.

Με λίγη υπομονή
και συνεργασία όλοι μαζί
έγιναν οι άρρωστοι καλά
κι ο Ρόνας έφυγε μακριά.
Άνοιξαν οι παιδικές χαρές,
άνοιξαν κι οι αγκαλιές.

Διαδραστικά παιχνίδια

από την Αντωνία Κωνιού

Προστασία από τους ιούς. Ταιριάζω εικόνα-λεξη

<https://wordwall.net/embed/e94cc39cd24c444f94f9a03ed3a9e412?fbclid=IwAR-3wxcRHFo0MV6az2esMi8snrN3sdWEoARmy7dH3lABpsrUK3gBbhxu1msY>

Σωστά και λάθη στην προστασία μας από τους ιούς.

https://wordwall.net/embed/43ac8aaa9a9d4aaf8b50363ef094a5a5?themeId=1&templateId=2&fbclid=IwAR1anTZneMP48LzUxR6_xEqr1Excb8zd3X-ciVKQCI44I-VOeWEITLsvwpQQ

Παίζω με τους ιούς κνηγητό και κρυφτό.

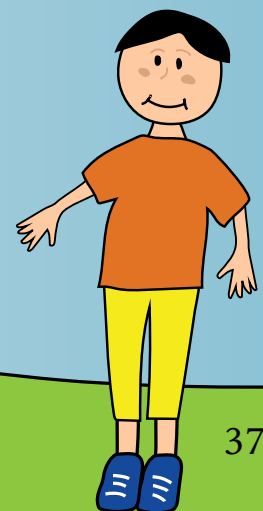
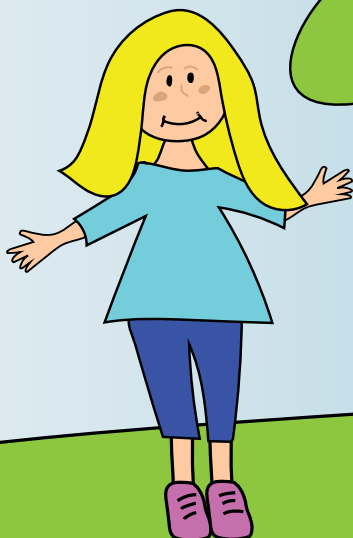
https://wordwall.net/embed/2514ec04431945f0b2241d9c4593102e?themeId=53&templateId=49&fbclid=IwAR10foZp-T-vzHLVhqb8JtZgC9qAaKFQWf13NRSaljN6lZeIz_OUep8XXp0

Παίζω και μαθαίνω για τον Κορωνοϊό. Παιχνίδια μνήμης, αντιστοίχισης, κουίζ, σύνθεσης λέξεων.

<https://learningapps.org/view10775116>

Εικόνα σε παζλ Μένουμε σπίτι.

<https://www.jigsawplanet.com/?rc=play&pid=3450f7b29c77&fbclid=IwAR3M-QuQEenbpzUhpcWwIDv6HBVXC5bc8r159FJaOvGxWjIX67cDKK0jQzXA>

Παιχνίδια

από την Αικατερίνη Καρακούτα

1. Κινητικό παιχνίδι: Μικρόβιο Μικρόβιο είσαι εδώ;

(παραλλαγή από το περπατώ εις το δάσος όταν ο λύκος δεν είναι εδώ)

Κάποιος από την οικογένεια είναι το μικρόβιο που κάθεται σε ένα μέρος (πχ στο καναπέ). Οι υπόλοιποι περπατάνε μες στο σπίτι και τραγουδάνε:

Περπατώ περπατώ μες στο σπίτι όταν το μικρόβιο δεν είναι εδώ.

Μικρόβιο μικρόβιο είσαι εδώ;

Το μικρόβιο κάθε φορά απαντάει που πηγαίνει για παράδειγμα από τον καναπέ που ξεκίνησε μετακινείται στο τραπέζι και λέει «βρίσκομαι στο τραπέζι». Την επόμενη φορά μετακινείται για παράδειγμα σε μια πόρτα και λέει «βρίσκομαι στη πόρτα» κ.ο.κ.

Αυτός ο παιγνιώδης διάλογος όπου τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας επαναλαμβάνουν το στιχάκι «περπατώ περπατώ...εδώ;» και το μέλος της οικογένειας που είναι το μικρόβιο λέει κάθε φορά ένα διαφορετικό μέρος επαναλαμβάνεται μέχρι το μικρόβιο να αποφασίσει να κυνηγήσει τους υπόλοιπους. Αυτό θα συμβεί όταν το μέλος της οικογένειας που είναι το μικρόβιο πει: «έρχομαι να σας κολλήσω για αυτό σας κυνηγώ». Τότε σηκώνεται και τρέχει για να τους πιάσει. Όταν όμως τους ακουμπήσει λένε γρήγορα: «σαπουνί και νερό φύγε από εδώ». Τότε το μικρόβιο φεύγει τρέχοντας να σωθεί!

2. Εικαστική δημιουργία: με σαπούνι και νερό τα μικρόβια νικώ.

Σε μία κόλα Α4 ζωγραφίζουμε στο επάνω μέρος δύο χέρια που πλένονται με σαπούνι και νερό. Στο υπόλοιπο μέρος της σελίδα δημιουργούμε μικρόβια με καλαμάκι και νερομπογιές. Βουτάμε το πινέλο σε πολύ νερό, στη συνέχεια το βουτάμε στο χρώμα και αφήνουμε να πέσει σαν σταγόνες πάνω στη σελίδα. Φυσάμε με το καλαμάκι πάνω στο χρώμα ώστε να απλωθεί. Όταν στεγνώσει σχηματίζουμε μάτια και στόμα.

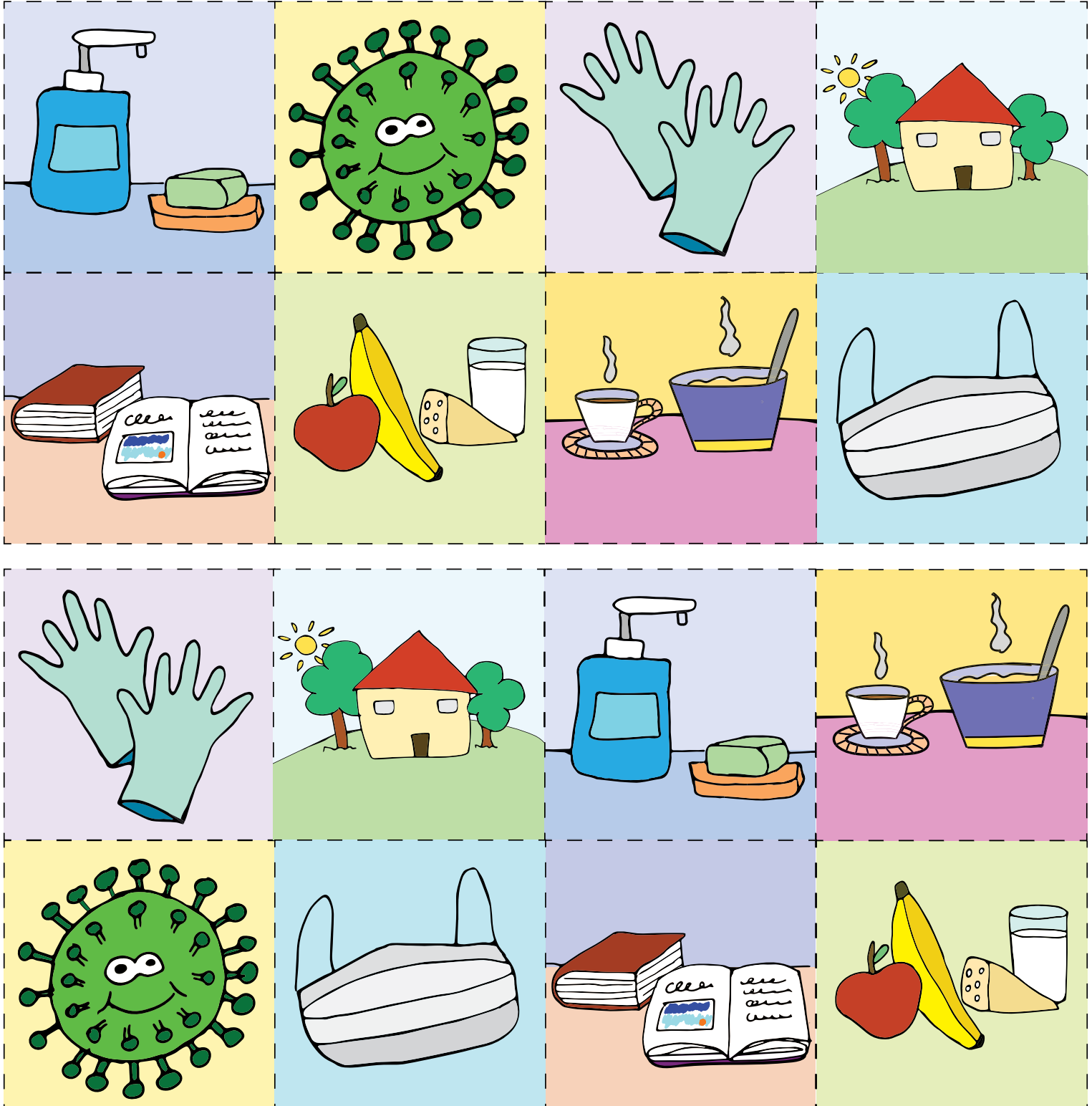
Παιχνίδι Μνήμης από την Αλεξάνδρα Χαϊδή

Η καθημερινότητα στις μέρες του Κορωνοϊού

Οδηγίες:

Θα χρειαστούμε: Χαρτί, εκτυπωτή, ψαλίδι και προαιρετικά πλαστικοποιητή. Τυπώνουμε τη σελίδα και κόβουμε τα τετραγωνάκια. Αν έχουμε τη δυνατότητα τα πλαστικοποιούμε, για να έχουν μεγαλύτερη αντοχή, και ξανακόβουμε τα τετραγωνάκια.

Πως παίζεται: Απλώνουμε τις κάρτες με τη σειρά που θέλουμε. Παρατηρούμε προσεκτικά που είναι η κάθε εικόνα. Έπειτα τις αναποδοχυρίζουμε. Στόχος είναι να βρούμε δυο ίδιες κάρτες.

Αλεξάνδρα Χαϊδή

Ονομάζομαι Αλεξάνδρα Χαϊδή, γεννήθηκα το 1982 και κατοικώ στην Αθήνα. Είμαι πτυχιούχος του Τμήματος Εκπαίδευσης και Αγωγής στην Προσχολική Ηλικία του Πανεπιστημίου Αθηνών, καθώς επίσης και του Τμήματος Γραφιστικής του ΤΕΙ Αθήνας. Έχω παρακολουθήσει ετήσιο σεμινάριο εξειδίκευσης στην Ειδική Αγωγή από το Πανεπιστήμιο Αιγαίου, σεμινάριο σχετικά με τη Γνωσιακή Συμπεριφοριστική Θεραπεία, του ίδιου Πανεπιστημίου και τρίμηνο σεμινάριο με θέμα «Τέχνη: Θέατρο και Χορός» από την Ακαδημία Πλάτωνος. Τα τρία τελευταία χρόνια εργάζομαι ως αναπληρώτρια νηπιαγωγός ενώ παράλληλα παρακολουθώ, εξ αποστάσεως, μεταπτυχιακό πρόγραμμα στην Ειδική Εκπαίδευση από το Πανεπιστήμιο Frederick της Κύπρου.

A faint, artistic illustration of a pink flower with green leaves and a stem, positioned on the right side of the page. The drawing is light and delicate, blending into the background.

ISBN: 9786180020380

